

Vzpomínka na oběti bojů
za svobodu, str. 1

Otřesený svět oděn
do trikolory, str. 4

Janáčková vášeň v hudbě
zakletá, str. 8

Múzy v podání
Hanky Smithinové, str. 11

Kudy kráčely dějiny Sýrie,
Eva Fírtová, str. 14

NOVEMBER 19, 2015

No 16 (2878)
Volume 66 • \$3.75

Published every third week
17 issues a year
ISSN 08329-2668
Publications # 2206013

NOVÝ DOMOV

Financed partly by the Government of Canada

Canada

THE NEW HOMELAND

www.masaryktown.ca

Pravda vítězí!

CANADA'S CZECH AND SLOVAK NEWSPAPER PUBLISHED BY MASARYK MEMORIAL INSTITUTE INC., SINCE 1950

Červený kvet kvitne i v Bratislave

O jedenástej hodine, jedenásteho dňa, v jedenástom mesiaci v r. 1918 skončila prvá svetová vojna. Padlo v nej milióny ľudí a tisícky boli zranení či zmrzačení. Oblasť severného Francúzska, známa ako Flandersko, bola počas vojny svedkom najkrvavejších bojov.

Z Veľkej Británie i z celého britského spoločenstva, ktorí tu bojovali, mali možnosť poznať, aká bola krutá skutočnosť vo francúzskych zákopoch. Lekár, plukovník, John McCrea z kanadského mesta Guelph, slúžil v armáde v Canadian Expeditionary Force. Keď jeho priateľ Alexis Helmer v boji zomrel, jeho pohreb inšpiroval McCrea k napísaniu básne – In Flanders Fields (Vo flanderských poliach), čím sa preslávil a básne sa stala jednou z naj-

známejších vojnových básní.

Na flanderskom bojisku medzi červenými kvetmi divého maku stoja rady krížov a pod hlavami kanónov pospevujú škvrnky. Pred niekoľkými dňami sme boli medzi živými, vnímali ranné brieždenie a prežívali západ slnka. Teraz tu mŕtvi ležia na bojisku...

Červený kvet maku je charakteristická črta básne, rastie vo veľkom množstve na bojisku a cintorínoch vo Flandersku a tak sa stal symbolom pre padlých vojakov v I. svetovej vojne.

John McCrea bol chirurgom v No.3 Canadian Hospital v Danes-Camiers blízko Boulogne, ktorú aj založil. Zomrel v januári 1918 ako 45-ročný na zápal pľúc

na flanderskom pobreží. Krátko pred smrťou poslal domov pozdrav: „My nezmierame, pokiaľ kvety divých makov porastú na flanderskom cintoríne.“ Z emotívnych slov lekára vznikla organizácia známa ako British Legion, ktorá vyrába papierové červené kvety maku a ľudia ich nosia pripnuté na kabátoch. Predajom získava finančné prostriedky pre charitatívnu činnosť.

Prvý Poppy Day vo Veľkej Británii sa konal 11. novembra 1919. V Kanade 11. november bol tiež známy pod menom Poppy Day, Armistice Day, v súčasnosti je zaužívaný názov Remembrance Day. Umelé červené kvety maku predávajú členovia Salvation Army, ktorí z finančného výťažku pomáhajú vojnovým veteránom. K pamätníkom padlých vojakov sa ukladajú vence a o jedenástej hodine jedenásteho novembra si občania účtia pamiatku padlých, dvojminutovým tichom. Prvý krát 2 minúty ticha bolo zavedené v Anglicku

ku 11. novembra 1919, keď kráľ Gerge V. požiadal občanov, aby o 11. hodine si takto pripomenuli slávnych hrdinov padlých v boji. V r. 2004 i na Slovensku, v Bratislave, vznikol Vojenský pamätník v parku na Šafárikovom námestí. Iniciátorom bol vojenský veterán, účastník západného odboja v II. svetovej vojne, Bratislavčan generál Anton Petrák (1912-2009). Odvtedy každý rok prvú nedeľu po 11. novembri o 11. hodine sa tu stretávajú tí, ktorí chcú vzdať úctu padlým v I. a II. svetovej vojne a všetkým, ktorí za nacistizmu i komunizmu boli na Slovensku perzekvovaní. Pri pomníku sú nevádnúce kvety vďačky – červené kvety divého maku,

ktoré by mali nosiť na klopniach kabátov aj Slováci.

Iste si mnohí pamätajú, keď minulého roku na 100 výročie začatia I. svetovej vojny v Londýne, okolie Tower of London, bolo pokryté keramikými červenými makovými kvetmi. Bol to inštalovaný 888 tisíc a 249 týchto umelých kvetov. „Blood Swept Lands and Seas of Red“. Takto pomenovaný inštalovaný kvetov autor Paul Cummins, ktorý týmto chcel dať úctu tým mužom i ženám ktorí zomreli v boji počas I. svetovej vojny. Tohto roku pripadá 100 výročie od napísania básne In Flanders Fields kanadským lekárom, plukovníkom, Johnom McCream. **MÁRIA CHRAPPÁ**

MASARYKŮV ÚSTAV PROSINEC 2015

SOBOTA 5.12. ve 13.00

Mikulášská nadílka pro všechny děti, dárky rozdají dětem Mikuláš, Čert a Anděl. Děti mohou přednést říkanku nebo písničku.

NEDĚLE 13.12. v 10.00

Vánoční trhy s nabídkou vánočního pečiva, domácích klobás, špeku, uzeného masa, knížek, DVD s českými filmy, rukodělných produktů, které mohou být překvapením pod vánoční stromček blízky.

Přijďte, těšíme se na Vás!

PÁTEK 18.12. v 19.00

Vánoční večer MMI pro členy, jejich rodiny a přátele ústavu se svátečním programem a zpěvem vánočních koled. Rezervace předem nutné.

RESTAURACE PRAGUE

450 Scarborough Golf Club Rd., Toronto

Info a rezervace paní Iva tel. (416)439 4354

PREZIDENT FRANCIE FRANÇOIS HOLLANDE: BUDEME ZASAHOVAT VŠUDE, KDE JSOU TERORISTÉ, JSME VE VÁLCE...

Z pátku 13. na sobotu 14. listopadu se světu zatajil dech, zastavil se život a ti, co i mysleli, že vidí na televizní obrazovce nějakou internetovou hru, se vbrzku vzpomínali – 129 zabitých, na stočku ve vážném stavu.

Zmatek, zděšení, pláč, rozbité naděje, konec mladých životů, koncertní podium proměněno v krvavou scénu, noc opanoval strach... Došlo k šesti útokům střelnými zbraněmi a čtyřem sebevražedným bombovým útokům, které proběhly ve třech blízkostech hlavního města. Konečný počet obětí nebyl zatím oficiálně oznámen,

poslední údaje upřesňují zhruba 350 zraněných, z toho 42 osob nacházejících se v kritickém stavu. Smrt sedmi teroristů.

Svět se oděl do červeno-modrobílé – stává se za Francií, která poprvé v historii žádá o pomoc členy Evropy. > 4

KE DNI

Těch několik dnů, co nás dělilo od předchozího vydání novin, jsme prožívali další dny naplněné různými událostmi. Ale na náš pokec jsem vybrala jen ty, co zřejmě nejen mnou pohnuly: Paříž! O ni zvlášť (str. 1). Na domácí půdě to byla představení Nového divadla v Torontu, které má za sebou komediální detektivku, a dopadla na výbornou (str.9). A pozorost si bezesporu zalouží famózní Zemlinského kvartet (str.8). Určitě navštívte. A je možné přejít k dalším událostem, s nimiž musíme žít. Jsou tak těžce vstřebatelné, že si s nimi neví rady ani ti nejpovolanější? Anebo přes svoji másmen naditou zhyčkanost nechtějí. Svou hranici chápání věcí krutých jsme překročili, od posledních válek uplynulo sedmdesát let, a my zrozenci pováleční, jsme zatím jedinou generaci, která zřejmě skona, aniž by ve svém životě poznala útrapy války. To štěstí neměli naši pra- a rodičové, moc bychom si přáli, aby ji nezažili generace po nás - naše pra- a děti. A vypadá to, že ti, co o tom rozhodují, pro věc nedělají dost. Případá mi, jako bychom chystali harakiri... a zcela vědomě si podřezáváme větev pod vlastním zadkem. Kdo to kdy pochopí? Kdo tomu zamezí, a dá se to ještě vůbec? Jako příklad poslouží SOS volající Bavorsko, kde do roku 2016 vydají na náklady azylantů 3 miliardy eur. Od začátku roku jich tam přišlo na 60 tis. A přiliv nekončí, uvedl ministr financí Markus Söder pro Daily Welt již v červnu t.r. - vydaje jsou vyšší než celý rozpočet pro hospodářství, zdravotnictví a životní prostředí dohromady, když původní předpoklad hovořil o polovici. Největším problémem je zajištění nových ubytovacích možností, musí být zjednodušeny předpisy a flexibilně používány standardy pro hromadná ubytovací zařízení, byrokracie v pronajímání musí být odstraněna. Bavorský stát měl nakoupit pro tyto účely za 30 milionů eur pozemky pro stavbu nových ubytovacích objektů a žádá také o uvolnění kasáren - nejen prázdných, ale i používaných, hlavně aby byly prostory.

Šokující jsou denní zprávy o nejen neustálém - a nemá tak brzy skončit - přílivu migrantů ze zemí, které doslova nenávidí křesťanské tradice života. A už ani není tajemstvím, že nejde o zasilání migrantů z nouze, ale pro obchodování s nuzotou - doslova tedy hyenismus v ryzí podobě - víte, kolik si takový převozce - pašerák lidí - vydělá? Web lidovky.cz uveřejnil reportáž Petry Procházkové 8. 11., která z Berhamu na tureckém pobřeží píše: „Převaděč za celý čun i s motorem zaplatí zhruba 8 tisíc USD. Pokud jde o čínský výrobek nižší kvality, dá se dostat až na 4 tisíce. Každý uprchlík zaplatí asi 1000 dolarů - na plavidlo se jich dá nacpat až 80, ale obvykle se nalodí padesát osob. Během dne tady tu úžinu přeplyne od 20 do 40 čunů. Někdy ale ani jeden, když je špatné počasí, nejde to - říká Turek z Německa slavnou angličtinou řízlou němčinou. Na přípravě akce se podílí hodně lidí a je tady víc převaděčských skupin, náklady jsou navíc

SPOLEČENSKÝ KALENDRÁŘ

TORONTO

► PÁ-PÁ 18.9.-18.12. - Modern Czech Book Design (1900-1950) Maximum Imaginativness Thomas Rare Book Library, 120 George St. Toronto, info john.shoesmith@utoronto.ca

► NE 22.11. ve 12.30 (do 15.00) - Mikulášská nadílka pro děti a tradiční Sokolské vánoční trhy, v nabídce domácí vánoční cukroví, knedlíky, vánočky, dárkové předměty, DVD, v závěru odpoledne tombola. Vaří manželé Květa a Vladimír Královi. Zájemci o prodej vlastního zboží jsou vítáni. Hala kostela sv. Václava, 496 Gladstone Av., Toronto Přijďte, těšíme se na celé Vaše rodiny a přátele! Info: Marie Chráňková, 416 242 5914 mariechrak@yahoo.ca

► SO 28.11. v 10.00 - Pozýváme všech vás, milí krajaní, krajanky na náš už tradiční Bazar 2015 Evangelické a. v. Slovenskej cirkvi. Ako minulé roky, vám ponúkame výrobky másiarskej kuchyne: klobásy, páľivé i nepáľivé, jaternice, slaninu, údenú a paprikovú. Rôzne cukrárske výrobky, koláče a zákusky, mnohé a iné. Počas bazaru budete môcť ochutnať pre vás pripravené jedlá zakáľackovej kuchyne a tak sa presvedčiť o najvyššej kvalite našich výrobkov. Pripravili sme pre vás aj hodnotnú tombolu. Bazárová hala je v prizemí kostola sv. Pavla. 1424 Davenport - 100 m na západ od križovatky Davenport Rd. a Dufferin Str. - väčší nákup si objednáte už teraz, tel.: 416.658 9793. Tešíme sa na vás všetkých.

► SO 28.11. v 19.00 (večeře) - Mikulášská zábava Sokola Toronto, Mikuláš bude rozdávat dárky (přineste si je, označte čitelnou jmenovkou), hraje band Dušana Drobného od 20.00, hala kostela sv. Václava, 496 Gladstone Av., Toronto, info a rezervace: hala kostela sv. Václava, 496 Gladstone Av., Toronto tel.: (905)838- 5269 nebo email: hana.jurasek@yahoo.ca

► SO 5.12. ve 13.00 (do 17.00) - Mikulášská nadílka, oblíbené odpoledne pro všechny děti pořádá MMI na Masaryktownu. Rodiče, přineste dětem dárky označené čitelnou jmenovkou Mikuláš je dětem za básničku nebo písničku předá. Info a potvrzení účasti: paní Iva (416)439-4354 nebo email office@masaryktown.ca. Restaurace Praha, 450 Scarborough Golf Club Rd., Toronto M1G 1H1

► NE 6.12. v 17.00 - Nocturna ve městě se sopranistkou Eliškou Latawiec, klavírní doprovod Ross English, název Songs My Mother Taught Me - výběr písní: J.S. Bach, A. Dvořák, B. Smetana, J. Masaryk, B. Martinů a P. Eben. Info www.nocturnesintheatrecity.com, rezervace nocturnesintheatrecity@gmail.com.

► SO 12.12. ve 13.00 - slovenský evangelický zbor svätého Pavla v Torontu a Stolnoteniový Klub sv. Pavla Vás srdečne pozýva na 2. ročník Vianočného turnaja v stolnom tenise, 1424 Davenport Road, Toronto, štartovné: \$10, info a registrácia Peter Ostrihon, tel. (647)607-0905, email postrihon@yahoo.ca. Obľebenie nedoporučujeme žlté, oranžové ani biele. Obuv nezanachávajte čiaru.

► NE 13.12. v 10.00 (do 15.00) - pořádá MMI tradiční Vánoční trhy s velkou nabídkou dárkových předmětů, vánočního cukroví a dalších domácích produktů. Pro zájemce jsou připraveny použité knížky za pakatel. Přijďte si vybrat. Dětské knížky jako dárek Masarykova ústavu. Pokud máte zájem o vlastní prodej, info podá paní Iva (416)439-4354 nebo email office@masaryktown.ca. Restaurace Praha, 450 Scarborough Golf Club Rd., M1G 1H1 Toronto

► PÁ 18.12. v 19.00 - oblíbené setkání členů a přátel Masarykova ústavu při sváteční Vánoční večeři s programem, slavnostní večeří a vánočními zpěvy a koledami. Rezervace nezbytná: (416)439 4354, office@masaryktown.ca

► JAKUB JAN RYBA: ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ

Pořádá Nové divadlo Toronto a farnost sv. Václava Toronto: (solisté, smíšený sbor a orchestr řídí Karel Tamchyna)

NE 20.12. v 17.00 - koncert, kostel sv. Václava, 496 Gladstone Av., Toronto, info a rezervace Martin Přibáň (647)786-1287, vstupné \$ 20.00

ČT 24.12. ve 22.00 - Půlnocní mše, kostel sv. Václava

PÁ 25.12. v 10.30 - mše, kostel sv. Václava

PÁ 25.12. ve 12.30 - mše, kostel sv. Pavla, 1424 Davenport Rd., Toronto

► Poslední číslo novin Nový domov tohoto roku vyjdou v polovině prosince, pokud máte zájem objednat nový ročník přátelům ať už v Kanadě nebo kdekoliv jinde na světě, pak je ten správný čas. SDělte adresu, o ostatní se postaráme, volejte (647)770-1713 nebo email vera.toronto@gmail.com.

► NE 17.1.2016 v 17.00 - Jiří Grosman a Bohemian Swing vystoupí v rámci Nocturne ve městě. Skupina tentokrát zahraje své obvyklé swingovky a jazzové evergreeny a dá večeru ráz neworléanské hospody - akordeon John Keith (který přiletěl s Jirkou do Toronta). Ke kapele se také připojí Jirkův (starý kámoš a spolupracovník) Pepa Musil - bude veselo! Jirka Grosman - kytara, zpěv, John Keith - akordeon, Josef Musil - klávesy, Brandon Walker - saxofon, Ian MacGillivray - trubka, Rachel Melas - kontrabas, Dave MacDougall - bicí. Přivďte své přátele!

ČESKÁ ŠKOLA TORONTO

SO (každá) 10.00 - 12.00 - Česká doplňovací škola MMI pro děti 5-12 let, učebna na 918 Bathurst St., Toronto.

Více: www.918bathurst.com. Přivďte svoje děti s jakoukoliv úrovní znalosti češtiny. Všechny jsou srdečně vítány. Více informací: paní Iva (416)439-4354.

ČESKÁ A SLOVENSKÁ ŠKOLA KITCHENER

SO každá 9.00 - 11.30 - pro děti ve věku 4-14 let, St. Francis School, wing A, 154 Gatewood Rd. Kitchener. Zájemci, kontaktujte se v případě zájmu o českou školu s Mirkou Pirovou: mirka.pirova@wcdsb.ca, v případě výuky slovenštiny s Blankou Michale: blanka.michale@wcdsb.ca. Info: www.kwczech-sandslovsaks.com

ČESKÁ ŠKOLA OAKVILLE

SO každá 9.30 - 12.00 - Česká doplňovací škola pro děti ve věku 4-12 let, kterou provozuje Holy Family Catholic School, 1420 Grosvenor Street, Oakville, ON L6H 3L2, HCDSB-International Languages. Info: učitelky Renata Freibergová, tel. (416)887-9863, email: renata_freiberg@yahoo.com, nebo Mariana Vieweghová, tel. (416)628-3690, email: mvieueghova@gmail.com.

SLOVENSKÁ ŠKOLA MISSISSAUGA

SO každá 9.00-11.30 - Blessed Teresa of Calcuta Elementary School, 1120 Runningbrook Dr., Mississauga., uči Daniela Kramáriková, (647)834-8020, email: daniela@gmail.com.

ČESKÁ TV NOVÁ VIZE

SO každá v 10.00-10.30 a ST v 7.00 opakování - vysílá Nová Vize v dosahu Ontario na stanici OMNI 1 (v Torontu kanál 47/kabel 4 a 169), producentka Markéta Slepčiková, tel: (647)892-6912, Nova Vize, 7 Auburn Av., Toronto, ON, novavize.ca@gmail.com, www.novavize.com - některé TV programy.

Televize přijme

► Česká TV přijme stíhače se znalostí systému AVID. Více na shora uvedeném emailu nebo telefonem (647)892-6912.

CVIČENÍ SOKOL TORONTO

► Volejbal - každé pondělí 20.00-22.00, G. Harvey C.I., 1700 Keele St., info hermaneks@yahoo.ca

► Cvičení dospělí - každou středu 20.00-22.00, G. Harvey C.I., 1700 Keele St., info hermaneks@yahoo.ca

► Cvičení s dětmi - každou sobotu 16.30 - 18.30, 601 Magnetic Dr., Unit 21, Toronto, info lvancurilla@gmail.com

SLOVENSKÁ TV SLOVENSKÝ SVET

SO každá v 10.30-11.00 a ST v 7.30 opakování. Producentka Katarina Homolová. Tel: (647)233-3105, email: slovenskysvet@gmail.com, www.tvse dna.com.

CALGARY

► Česká a slovenská škola

SO (každou) - výuka češtiny 9.00 (do 10.40), slovenštiny v 10.45 (do 12.30 h.). Ukrainian Youth Association Centre, 409-9 Ave NE. Česká škola je tak znovu otevřena po téměř 30leté přestávce.

► Slovenská škola se otevírá poprvé v historii Calgary - 15 žáků ve vlastní třídě. Vyučuje se každou SO kromě dlouhých víkendů. Pravidelná účast vítána. Info o české škole Marcela Tucker: marcela.tucker60@gmail.com. Info o slovenské dr. Eva Hadzima: hadzinka@yahoo.com. Vice web a FB: Slovak School in Calgary, www.skschool.ca & FB skschool.ca

► ST 25.11. v 18.00 - Setkání a večeře s Pavlem Hrnčířem, velvyslancem ČR v Kanadě, 727 11 Ave SW, Danish Canadian Club-Tivoli Room

► ČT 31.12. - SILVESTR 2015, podrobnosti oznámíme. Info o aktivitách všech poboček ČSSK v Kanadě na webu: www.cssk.ca

EDMONTON

► ST (každá) v 19.00 - Czech and Slovak choir of Edmonton přijímá nové členy! Zkoušky se konají v Dayspring Presbyterian Church, 11445 a 40 Ave, Edmonton. Info: Kamila Moquin, kamila.moquin@gmail.com. Výuka českého jazyka s novým instruktorem Štěpánem Pellarem (který vyučoval češtině také v Portugalsku): Wirth Institute, University of Alberta. Sledujte tisk pro více informací.

► ÚT (každé první v měsíci) - pravidelné přednášky SVU začaly v říjnu. Podrobnosti jsou oznámeny Location - Idylwyde Community league. Vstup je volný, malé občerstvení.

KITCHENER - WATERLOO-GUELPH

ÚT každé od 19.00 - Sokolská pobočka v K-W-G, Elizabeth Ziegler School, 90 Moore Ave. S., Waterloo. Info: Jana Karger tel. (519)644-3450. Těšíme se na vás.

DOBRY DEN, zpravodaj vydává K-W-G pobočka Českého a slovenského sdružení v Kanadě, vede Eva Kratochvilová. Šeky laskavě za-

► 6

We acknowledge the financial support of the Government of Canada through the Canada Periodical Fund (CPF) of the Department of the Canadian Heritage.

• KLUB KNIHOMOL •

Pod záštitou Masaryk Memorial Institute Inc. zahajuje svou činnost:

čtvrtek 16.00- 20.00 h.

v basementu našeho domku, přezutí prosím s sebou.

Nabízíme více než 1000 knih

z páté ruky - české, slovenské, anglické, o kterých si můžeme přátelsky poklábat.

Můžete si vzít oblíbenou s sebou domů pod přísahou, že ji po přečtení necháte kolovat.

Luděk a Vanda Medunovi

6 Wimpole Dr., Toronto • (416) 446-7609

SOKOL TORONTO POŘÁDÁ

SOKOLSKÉ VÁNOČNÍ TRHY

Neděle 22. listopadu 2015 • 12:00 – 15:00 hod.

*Obědy, občerstvení, Vaří VI. a Květa Královi
Vánoční dobroty všeho druhu, DVD, dárkové předměty
Domácí vánoční cukroví, knedlíky, vánočky*

Tombola!

*Mikulášská nadílka pro děti ve 13:30 hod.
Zájemci o prodej vlastního zboží jsou vítáni!*

Info: Marie Crháková (416)242-5914 nebo
mariecrhak@yahoo.ca

MIKULÁŠSKÁ ZÁBAVA

Sobota 28. listopadu 2015

*Možnost zakoupit večeři, podává se od 19:00 hod.
Band Dušana Drobného hraje k tanci od 20:00 hod.
Přineste dárky pro své milé, Mikuláš je předá!
Vstupné \$25.00, studenti: \$ 15.00*

Informace a předprodej lístků:

Hana Jurásková (905)838-5269 nebo
hana.jurasek@yahoo.ca

*Hala kostela sv. Václava, 496 Gladstone Avenue, Toronto
Více na webu: www.sokolcanada.ca*

ČESKÁ KNIHOVNA MASARYKOVA INSTITUTU

ST 16.00 - 21.00 h.

Info (416)439-0792

Office of MMI (416)439-4354

450 Scarborough Golf Club Rd., Toronto, ON

Číslo 16 vyšlo 19. 11., č. 17 vyjde 17. prosince, jeho uzávěrka je 11. 12. 2015. Noviny vycházejí každý třetí týden, v roce vychází celkem 17 čísel. První číslo roku 2016 vyjde 17. ledna.

Redakce: (647)770-1713

Píše: vera.toronto@gmail.com

ROZLOUČENÍ S MAMINKOU

V hlubokém zármutku oznamujeme, že ve středu 28. října ve svých nedožitých 90. narozenin zemřela naše maminka, babička a prababička,

paní Valerie Obrová

rozená Nesvadbová, z Richmond Hillu, Ontario.

Maminka se narodila 18. listopadu v Malackách na Slovensku. V Brně vystudovala Střední průmyslovou školu chemickou. Před příchodem do Kanady v roce 1970 žila s rodinou v Praze. Bohužel, krátce po příchodu do Kanady její manžel Miloslav Přibyl zemřel na rakovinu.

V roce 1974 se maminka Valerie provdala za ing. Huberta Obra. A protože byl její manžel velice činný téměř ve všech krajan-ských organizacích, stala se jeho spolupracovnicí. Pořádali se na jejich farmě u Hamiltonu kupř. oblíbené pikniky ČSSK, pomáhala novým československým imigrantům v Hamiltonu zapojit se do života v nové zemi. Hostila je, pomáhala jim nalézat bydlení, školu pro děti a mnohým byla náhradní babičkou. Díky ní měli mnozí krajané pobyt v cizí zemi daleko příjemnější. Byla to prostě ohromná žena s velkým srdcem.

Nechť Tvoje duše, maminko, odpočívá v míru a pokoji.

Pohřeb se konal v neděli 1. listopadu v Thompson Funeral Home v Auroře, následovala kremace. Urna bude uložena v rodinné hrobce v Aldershotu.

HELENA PŘIBYLOVÁ, EVA GAJDOŠOVÁ, DCERY

The Premier
of Ontario
Legislative Building
Queen's Park
Toronto, Ontario
M7A 1A1

La première ministre
de l'Ontario
Edifice du Parlement législatif
Queen's Park
Toronto (Ontario)
M7A 1A1

October 28, 2015

Mr. Vladimír Ruml
Consul General
Consulate General of the Czech Republic
1500-2 Bloor Street West
Toronto, Ontario
M4W 3E2

Dear Consul General:

On the occasion of the Proclamation of the Czech State, I would like to extend my warm greetings and congratulations to you and the government and citizens of the Czech Republic.

This day serves as a reminder to all of us of the Czech Republic's rich and vibrant history. As it looks to the future, may your nation and its citizens enjoy continued success and prosperity.

Our jurisdictions have long enjoyed strong linkages created in part through the invaluable contributions of the Czech-Canadian community in Ontario. I am confident that our respective governments, motivated by a spirit of mutual respect and goodwill, will continue building our economic, social and cultural ties.

On behalf of the Government of Ontario, please accept my sincere best wishes for a memorable and enjoyable celebration.

Sincerely,

Kathleen Wynne

Kathleen Wynne
Premier of Ontario

John Tory
Mayor

October 26, 2015

Mr. Vladimír Ruml
Consul General
Consulate General of the Czech Republic
1500-2 Bloor Street West
Toronto ON M4W 3E2

Dear Consul General Ruml:

I would like to extend my sincere congratulations and best wishes on the occasion of the National Day of the Czech Republic on October 28.

This occasion is an opportunity to acknowledge the achievements of Czech Republic's people and celebrate the traditions and culture of your great nation. It is a time to pay homage to the past and an opportunity to strengthen the ties of friendship between our two countries.

On behalf of Toronto City Council and the people of our great city, I wish you continued success and prosperity.

Yours truly,

John Tory
Mayor John Tory
City of Toronto

ADRESY

VELVYSLANECTVÍ ČR V KANADĚ
251 Cooper St.
Ottawa ON K2P 0G2
Tel: (613) 562 3875
Fax: (613) 562 3878
E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz
www.mzv.cz/ottawa

VELVYSLANECTVÍ SR
Velvyslanec: ANDREJ DROBA
50 Rideau Terrace, Ottawa
ON K1M 2A1
PO-STVRTOK 8:00-16:15 hod., PIA
8:00 -15:00 hod.
Tel: +1(613)749 4442 kl.101
Email: andrea.dankaninova@mzv.sk

GEN. KONZULÁT ČR V TORONTU
Gen. konzul VLADIMÍR RUML
2 Bloor St. W. suite 1500, Toronto
ON M4W 3E2
Tel: +1(416) 972 1476
Fax: +1(416) 972 6991
Email: toronto@embassy.mzv.cz
www.mzv.cz/toronto
Nouzové linky: +1 (647) 282 8119
+1 (647) 406 9221

HONORÁRNÍ GENERÁLNÍ
KONZULÁT ČR V CALGARY
Hon. konzul JERRY JELINEK
Calgary, AB T2V 0E5
Suite 303 - 6707 Elbow Dr. SW
Tel: +1(403)269 4924
Fax: +1 (403)259 4533
Email: calgary@honorary.mzv.cz
jelinek@terramanagement.ca

HONORÁRNÍ GENERÁLNÍ
KONZULÁT ČR V MONTREALU
Hon. konzul dr. HYNĚK ŽIKOVSKÝ
1920-2020 Rue University Montréal,
Québec H3A 2A5 Tel: 1(514)316 4383
Email: montreal@honorary.mzv.cz

HONORÁRNÍ GENERÁLNÍ
KONZULÁT ČR VE VANCOUVERU
Hon konzul Veronika FLORIÁNOVÁ
Působnost: Britská Kolumbie
Časový posun: -9 hod
PA 15.00 - 17.00 (předem dojednat)
112-1118 Homer St.
Vancouver BC V6B 6L5
Telefon +1(888)348 8779
vancouver@honorary.mzv.cz

VELVYSL. KANADY V PRAZE
Ve strunách 95/2, 160 00 Praha 6
Tel: (+420)272 101 800 Fax: (+420)272
101 890 Email: canada@canada.cz
www.canada.cz

ČSSK V KANADĚ
PO Box 564, 3044 Bloor St. W.
Toronto ON M8X 2Y8
Tel: (416) 925 2241 Fax: (416) 925 1940
Porady a ověřování dokladů:
Email: ustredi@cssk.ca nebo toronto@
cssk.ca, www.cssk.ca
Torontská pobočka (416)762 6846

ŘÍMSKO-KATOLICKÝ KOSTEL
SV. VÁCLAVA
Rev. LIBOR ŠVORČÍK
496 Gladstone Av., Toronto ON
M6H 3H9
Tel: (416)532 5272 Fax: (416)516 5311
www.katolik.ca

SLOV. EV. KOSTOL SV. PAVLA
Rev. LADISLAV KOZÁK
1424 Davenport Rd., Toronto ON
M6H 2H8 Tel: (416) 658 9793

ŘÍM. KAT. KOSTOL SV. CYRILA
A METODA, farář JOZEF VÁNO
5255 Thornwood Dr., Mississauga,
ON L4Z 3J3.
Tel: (905) 712 1200
Fax (905) 712 0974

DEPT. OF SLAVIC LANGUAGES
UNIVERSITY OF TORONTO
Alumni Hall, 121 St. Joseph St.,
Room 405, Toronto, ON M5S 1J4
Associate prof. Veronika Ambros
Tel: (416) 926 1300 ext. 3200
veronika.ambros@utoronto.ca

Titulek na jednom českém serveru: „Charlie Hebdo zesměšnil pád airbusu. Rusové zuří.“ Nedivím se jim. Jsem tím znechucen právě tak.

Charlie Hebdo je francouzský satirický časopis plný karikatur. Občas i značné kontroverzních. Dělá si legraci z toho, co je jiným svatě. Například z proroka Mohameda. Kravavá odpověď islamistů na sebe nenechala dlouho čekat. Letos sedmého ledna byla redakce terčem teroristického útoku s děsivou bilancí: tuctem mrtvých.

Následovala megakampaň, která nás mediálně doslova válcovala. Měla i svůj slogan: Je suis Charlie. Byli jsme svědky masivních demonstrací. Snad poprvé v historii se sešlo na nějaké manifestaci takové množství politiků z celého světa, jaké jsme mohli vidět na protiteroristické přehlídce mocných v Paříži několik dní po kravé tragédii. Kanadu tehdy zastupoval Steven Blaney, ministr veřejné bezpečnosti v Harperově vládě.

Dal jsem tehdy veřejně najevo, že nepatřím do tohoto lidského stáda. Že v

Je ne suis pas Charlie

Pro ND Lubomír Stejskal

mém případě platí opak: Je ne suis pas Charlie. Nejsem Charlie. Nikoli proto, že bych nebyl otfesen oním teroristickým zvrstvem. Důvod byl jiný. Nesdílím takové pojetí svobody, jaké vyznává postižená redakce.

Nemyslím si, že když se něco smí, že se to také může či má (dělat). Nikdo vás nemůže trestně stíhat za to, když se budete ve společnosti, například u slavnostní tabule, chovat jako nevychovaný primitiv: říhat, uvolňovat rektální větry, mlaskat a srkat. Anebo když budete dávat na pohřbu ve smuteční kapli v přítomnosti pozůstalých k lepšimu oplzlé vtípy. Jsou věci, které slušný člověk ve veřejném prostoru nedělá.

Dle mantinelů, které jsem si nastavil sám a jimiž se snažím řídit, patří k zásadám vychovaných lidí elementární úcta k tomu, co je jiným svaté. Stejně tak ve slušné společnosti obecně platí, že z holocaustu a obětí teroristických útoků či technických a přírodních katastrof si legraci neděláme. Pieta a sranda jsou neslučitelné – jako oheň a voda.

Častý protiargument, že svoboda slova buď je, nebo není je sice formálně správný, ale tak černobílý a přímočarý náš svět není, abychom s ním vystačili. Nebo snad svoboda pohybu znamená, že se na pláži mohou volně procházet po zádech a břichu opalujících se turistů? Anebo jezdit vpravo i vlevo, jak se mi zachce? Vždyť svoboda pohybu buď je, nebo není.

Je to všechno samozřejmě trochu jinak. Ke svobodě patří zodpovědnost, každá svoboda, už od dob prvního člověka v zahradě Eden, má své limity. (Ze všech stromů rajských můžete jíst svobodně – kromě jednoho, praví se v Bibli. To je dávný stvořitelský princip, který platí dodnes, ať v něj věříme či nikoli.)

Posledního října spadlo na Sinaji ruské letadlo, v němž přišlo o život více než dvě stě nevinných lidí. Časopis Charlie Hebdo si z jejich smrti stupidně a lacině utahuje. To je důvod, proč znovu opakují: JE NE SUIS PAS CHARLIE. A ptám se: co tomu říkají ti, kdo v lednu byli Charlie? Jsou Charlie i dnes?

Nevolám po zákazu týdeníku, po jakémkoli trestu či mocenských restrikcích vůči redakci. Ne tisíckrát ne! Na to je mi svoboda slova příliš drahá.

Tak o co mi tedy jde, můžete se ptát?

O jednu jedinou věc. O prostou lidskou slušnost, o úctu k těm, kdo byli zbaveni toho nejceněnějšího, co každý máme – vlastního života. O stejnou míru piety ze strany redakce k obětem sinajské katastrofy, jakou jsme my všichni dávali najevo vůči jejich zavražděným kolegům.

Nebylo tomu přece tak, že by zbylí členové redakce, kteří unikli dábelkému vraždění islamistů, nad vším milión rukou a vzkázali těm, kdo jim chtěli vyjádřit svoji solidaritu – politikům i milionům prostých občanů: To je OK, nechte to být, my to vyřešíme několika vtipnými karikaturami. Jinak řečeno, když šlo o jejich tragédii, šel humor stranou.

Jak se tedy měl časopis Charlie Hebdo v případě pádu ruského letadla na Sinaji, a jak se ukazuje stále jasněji, pádu způsobeného taktéž islamistickými teroristy, zachovat? Je to prostě. Stačilo velice málo: nepodlehnout pokušení dělat si z této tragédie legraci. ■

Z DOMOVINY

MIROSLAVA NĚMCOVÁ:

Kde domov můj - Miloš Konvička Zeman, symbol úpadku země

Policie České republiky zabránila 17. listopadu studentům vstup na Albertov. Ne v roce 1989, v roce 2015. Stalo se tak kvůli tomu, aby nenarušovali „státotvornou“ demonstraci stoupenců prezidenta Zemana. Na tuto spontánní demonstraci byly připraveny unifikané transparenty, tribuna byla vyzdobena heslem provolávajícím slávu „našemu otci sjednotiteli“. Kolem této kim-ir-senovské dekorace se shromáždili stoupenci prezidenta. Nestráňili tam žádní živlové, poklidné setkání se neslo v duchu bratrské spřízněné duši, v duchu morálního apelu na společnost, jejíž část je stále v rukou prozápadních revanšistů a nešťatů se zrazovat čisté zemanovsko-konvičkovské ideály. Velvyslanec Lukoilu s diplomatickým pasem Na tribuně byly zastoupeny rozhodující síly zosobňující zápas země o náš zítřek. A tak jsme mohli zahlednout tzv. velvyslance Lukoilu, Martina Nejedlého, který sice není oficiálním zaměstnancem prezidentské kanceláře, ale jehož zásluhy o přiblížení naší země k východnímu ruskému bratrovi jsou nepochybnitelné. Byl mu tudíž přidělen diplomatický pas a speciální prostory na Hradě, aby tuto činnost mohl páchat co nejpohodlněji.

Podobně si hradiční prostory zabral kdysi protektor Reinhard Heydrich. Jeho podřízení nechali zazdit české korunovační klenoty a existoval plán, jak je později dopravit do Říše a snad i rozřezat a rozprodát. Naštěstí se tak nestalo a tak se nad nimi v účtě mohli kládat vírozu zchvácený současný prezident.

Místo na čestné tribuně dále zaujal pan kancléř Vratislav Mynář. Jeho zásluhou a službou české veřejnosti

je tahanice o bezpečnostní prověrku. Všichni jsme v této specifické oblasti mnohem orientovanější, než tomu bylo před jeho nástupem do funkce. Donedávna jsme se prověrkami a pravidly k jejich získání nezabývali, protože jsme nemuseli. Nyní si roz-

širujeme obzory. Vidíme zřetelně, jak je bezpečnostní mašinérie nepronáhlá a zkosnatělá. Trvá si na svém, klade otázky, vyžaduje stohy dokumentů. Jakoby nestačilo, že pan kancléř má zásluhy o stát, neb organizoval prezidentskou kampaň. Je možné, že by měl o jejím pozadí tak dobré informace, aby jej to bezpečně udrželo v křesle po všechna volební období Miloše Zemana?

Dále tam byl komunista z předlistopadové éry, dnes senátor Veleba. Zdá se, že je připravován jako náhrada pro prezidentské volby. Nastoupil by v případě, že rozkošný a hravý prezidentský pejsek Darcy zase shrne koberec a neodnese to pouze kolenní kloub našeho pana prezidenta. Nebo také tehdy, nebude-li hlava státu poslouchat hlavu svého lékařského koncilu a opět to tvrdí „odpracuje“ na ruské ambasádě. Prezidentský nůž v srdci poloviny občanů. Netrpělivě jsem čekala, jak to organizátoři

prezidentské demonstrace proti polovině občanů udělají, aby tam docent Konvička byl i nebyl. Zdálo se, že ten moment je trochu ošajstlich. Zvládl to dokonce!

Z druhé řady, kde na něj nebylo moc vidět, se s prvními tóny naší hymny docent Konvička postavil na své předurčené místo vedle hlavy státu. A tato fotografie se stane symbolem úpadku naší země pod vedením Miloše Konvičky Zemana. Jímí zpívaná první věta - otázka - naší hymny nabízí v tomto kontextu poměrně jednoznačnou odpověď. Prezident republiky krátce po nástupu do funkce vrazil velké části naší společnosti nůž do srdce. Místo aby pracoval na zahojení rány, což je jeho úkolem, při každé příležitosti tou kladou v rāné sadisticky a zvráceně otáčí.

Jeho letošní turné po tribunách započaté na Rudém náměstí v Moskvě a pokračující krtečkovskou etudou v Pekingu bylo tragicky završeno na Albertově. A když si zazpíval s docentem Konvičkou, nebyl tam puštěn nikdo, kdo by mu mohl zabránit jít s kytkou k pamětní desce. Nikdo neskandoval: „Nesahej na to!“ Kde domov náš?

PS: Vajíčka bych nikdy neházela, ale jsem jistě součástí řvoucího stáda (jak své odpůrce nazývá prezident, ačkoliv vyzývá ostatní, aby opo- nenty nenálepkovali). Nechci si to nechat líbit.

Miroslava Němcová - bývalá před- sedkyně Poslanecké sněmovny, je poslankyní za ODS. ■

Více na http://www.reflex.cz/clanek/zpravy/67508/miroslava-nemcova-kde-domov-muj-milos-konvicka-zeman-symbol-upadku-zeme.html?utm_source=reflex.cz&utm_medium=copy, 18. listopadu 2015 WIKIPEDIA

PREZIDENT FRANCIE FRANÇOIS HOLLANDE:

BUDEME ZASAHOVAT VŠUDE, KDE JSOU TERORISTÉ...

ské unie. EU aktivovala na žádost Francie vůbec poprvé v historii článek Lisabonské smlouvy o pomoci napadenému státu, všechny členské země souhlasily: čl. 42, paragraf 7 – „pokud se členský stát stane na svém území terčem ozbrojeného napadení, poskytnou mu ostatní čl. státy pomoc a podporu všemi prostředky, které jsou v jejich moci. Jde o obdobné pravidlo v rámci EU, které existuje i v rámci Severoatlantické aliance. Situace se vyvíjí v neprospěch islámských radikálů: pokud se dohodnou na ofenzívu v Sýrii, pak by to byla první společná vojenská akce od II. sv. války.

Hollande se obrátil na Putina i na Obamu, zatímco ruský představitel poskytl spolupráci prostřednictvím raketového křižníku Moskva, ten druhý poskytuje informace pozicích radikálních islamistů v Sýrii, americké letouny zasahují cisterny s palivem

s cílem Islámský stát finančně oslabit - obchody s ropou mu přináší v přepočtu přes miliardu korun měsíčně. Přidala se také Velká Británie, jejíž Královské letectvo výrazně zintenzivnilo nálety na pozice IS na severu Iráku. Francie bombarduje pozice jihádístů v jejich centru ve městě Rakka, kde vznikly plány na útok Paříže. Francouzské letectvo, které v Sýrii zasahuje prakticky hned po útoku jihádístů na Paříž, má základny v Jordánsku a jižněji ve Spojených arabských emirátech. Ovšem začali také útočit Britové a Rusové, kteří mají své lodě ve Středozemním moři a z nich odpalují rakety. Mají také základny v oblasti, kterou ovládá Asádova vláda.

Některé státy se však bojí radikálního postupu proti jihádístům, aby ty nezavýšily příliv migrantů. USA se zavázaly, že příjmu během následujícího roku 10000 běženců. Ovšem strach z jejich přílivu roste i za oceánem -

26 guvernérů Amerických států, mezi nimi z Floridy a Texasu, běžence odmítlo přijímat, a žádají prezidenta, aby je do Severní Karolíny přestal posílat kvůli pařížským útokům, protože je Paříž poučila, jeden z útočníků přišel právě s davem uprchlíků.

Zrůdný vzvak jihádístů radikálním muslimům ve Francii: "Pokud jste upřímní k Alláhovi, uctíváte naši víru, pokud jste schopni cestovat a pak pracovat ve Francii, terorizujte je, ať ze strachu a hrůzy nesplí. K dispozici jsou zbraně, auta i cíle, které mají být zasazeny. Máme i jed, otravte vodu nebo jídlo alespoň jednomu nepříteli Alláha. Zabijte je, plivejte jim do tváře, přejedte je autem. Dělejte, co můžete udělat, abyste je ponižili, protože si zaslouží jen to." A rovněž na videu dodávají: "V Paříži útočil Islámský stát. Nikdy nebudete žít v míru!"

PODLE: iDNES, AKTUALNE.CZ, NOVA.CZ -vk- ■ FOTO WIKIPEDIA

THE LAST FAREWELL

Professor Emeritus Karel Klinka, For. Ing., PhD, RPF
passed away on September 15, 2015 in Vancouver

*Every blade in the field,
Every leaf in the forest,
Lays down its life in its season,
As beautifully as it was taken
up.*

Henry David Thoreau

He was born on June 18, 1937 in Prague, Czechoslovakia and went on to study forestry at Charles University where he graduated with the degree of Forest Engineer in 1960. He worked at Forest State Research Station in Karlovy Vary before immigrating to Canada in 1969 where he found employment with the Canadian Cellulose Company in Terrace, B.C. as an assistant surveyor that changed shortly into a position of a Forester.

He continued his studies and earned his PhD at the Faculty of Forestry, University of British Columbia in 1976 under the mentorship of renowned botanist late Vladimír Josef Krajina*, and held positions of a Research Pedologist and Senior Research Scientist with BC Ministry of Forests. He returned to UBC to join the faculty of Forestry in 1978, where he taught Silviculture and continued the research work of professor Krajina in plant ecology and ecosystem classification until his retirement from the Department of Forest and Conservation Sciences in 2002.

His research and teaching were recognized with the 1977 Distinguished Forester Award, and the 1989 BC Science and Engineering Gold Medal Award. In 1993, he received the UBC Teaching Prize. In a span of twenty years (1982-2001), he supervised no less than 22 graduate students as well as 4 postdoctoral fellows from four different countries.

His UBC Faculty colleague, Professor Hamish Kimmins described him as "an outstanding teacher, demanding while supportive and encouraging, much beloved by his undergraduate and graduate students alike", and called him "a giant in the ranks of forest ecologist."

It was said that Dr Klinka's knowledge of plants, their distribution and ecology was indeed encyclopedic as was his ability to recall their Latin names. Likewise, his field trips were, by testimonials of his colleagues, research associates and

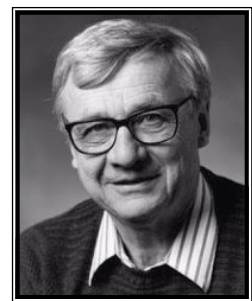
numerous students, truly legendary. To be known as "a Klinka" student, was a status of which students were proud.

Dr Sybille Haeussler, of the University of Northern BC provided in

the introduction of her 2011 paper* almost magical recollection of such a field trip:

"While listening to Davis tell his stories about the Polynesian wayfinders* on my car radio, an image came to my mind from my own apprenticeship as a young forest ecologist in the 1970s. In the depths of a soil pit, Professor Karel Klinka is texturing a small sample of dirt between the fingers of one hand and gesturing with a cigarette towards the treetops with the other hand, all the while explaining in rich Czech accented English how tree, soil, and site are intimately linked.

..[He] was a master practitioner of the art and science of biogeocli-

matic ecosystem classification, a holistic approach to understanding, describing, and communicating about terrestrial ecosystems that embodies some of the best Old World and New World traditions in natural history, ecology, and earth sciences. As he walked through the forest or climbed into a soil pit, like those Tahitian seafarers, [he] was able to filter the sensory input from the forest (the acrid smell of humus, the wind in the leaves, the spring of the moss under his feet, the angle of the sun against his body, the subtle shades of the top horizons of soil, the intricate branching pattern of a fern, and the tug of gravity on his thighs), through neural networks structured by a long tradition of scholarship and honed through decades of field experience, into an integrated picture of an ecosystem and how it could be managed."

Another Karel's close research associate at UBC, Michael Feller, Professor Emeritus of Forest Ecology summarized his work in these words:

"His scientific work has received accolades from within British Columbia, North America, and the world. His knowledge of plant identification and ecology in BC, combined, was greater than that of anyone else, with possible exception of his mentor Dr Vladimír Krajina. Karel could tell what every plant, from the tiniest moss or lichen to the largest tree, indicated about the environment in which it grew. He published many papers (Research

Gate lists 138) and was sought as a speaker at scientific conferences world-wide."

When dramatic reversal of political situation in Europe after the disintegration of the Soviet union made travelling to his native land possible, he greatly enjoyed these visits, including those to Slovakia where he had to serve an obligatory Army service after graduation and where he had found and married a love of his life - Irene. Thus he was able to attend several happy re-unions with his Prague* Forestry Faculty classmates.

Dr Klinka's most valuable legacy lies in his success of applying and further developing Krajina's seminal ideas of terrestrial ecosystem management and conservation. As it has been widely recognized world wide, neither was its significance lost on the contemporary Czech scientific community. In recognition of persons who represented meritoriously the Czech forestry abroad, the Czech Society of Foresters awarded him in 2012 with a medal "Czech Forestry in the world".

I could not agree more with words of his colleague Dr Feller who commented on Karel's sense of dry humour, warm heartedness, friendliness and generosity. Indeed, he helped many people (including me, in finding temporary job when I badly needed one) through providing work opportunity and even accommodation and hospitality. Having grown and lived alongside Karel during our childhood and adolescence, I could not but notice his sharp wit and intelligence but could neither fully evaluate his later scholastic, pedagogical or practitioner's achievements throughout his career.

To read and hear about the impact of my brother's activities and behavior on so many people nowadays brings me an incredible sense of honor and pride. I will miss him greatly as will so many others elsewhere.

JAN KLINKA, PH.D.

*himself the immigrant from a post war Czechoslovakia. He had a remarkable history of being an underground resistance leader against the Nazis, and three years later to Communist rulers, a former Professor of Geobotany and Plant Systematics at Prague Charles University.

*Rethinking biogeoclimatic ecosystem classification for a changing world, NRC Research Press, 2011

*Davis, Wade (2009) The Wayfinders: Why ancient wisdom matters in the modern world. House of Anansi Press, Toronto, Ont. 240 p. ■

Ještě nedozněly ozvěny fanfár v Otawě na počest liberálního výstupu na kapitánský můstek lodi Kanada a už pohasl úsměv nového premiéra nad projevem z jihu, že ropovod Keystone není v národním zájmu USA a stavět se nebude. Nebudu píchat do toho nerozhodného mechu Obamovy rétoriky; Obama volal za nos konzervativní kanadskou vládu sedm let, protože formální žádost a vstup kanadské ropy na americkou půdu byl podán před stěhováním nového prezidenta Obamy do Bílého domu.

Probrat seznam spojenců, které Obama nakopl, je stejně dlouhý jako seznam padouchů, kterým se Obama podobá a oni kopli do zubů jeho; ale odmítnutí 800.000 barelů ropy denně z Kanady je horší než kopanec do zadku fungl novému premiérovi Trudeauovi. Je to vskutku vyhlášení energetické války. Ale to každý, kdo čte a slyší média, ví, leč tato fanfárovská neshoda mezi dvěma vládnoucími ekologisty mocnáři má intimní dopad do naší rodiny: náš syn Petr se vrátil s manželkou a dvěma dítky z naftového ráje provincie Alberta do střizlivého Ontaria; v červenci koupili dům v našem milovaném Sudbury, prodali dům v Edmontonu, a koncem října přestěhovali domácnost do našeho sousedství, díky bohu, řekl jsem, a paní Fířlová si přisílila důležitý detail Díky Obamovi. Petr vystudoval environmentální inženýrství na univerzitě Windsor a v mladickém nadšení pro vznešené aspekty ochrany přírody se umístil do Alberta, kde naftové zásoby jsou odhadovány větší než má Saudská Arábie a popravdě chtěl pracovat tam, kde je potřebný a vydělal za to hromadu peněz. Tím se nám vzdálil na tři tisíce kilometrů a správně komentoval tuto vzdálenost do evropských měřítek můj moravský přítel: Člověče, to je dálka jak z Ostravy za Ural. Paní Fířlová nesla tuto vzdálenost s prudkou nelibostí, že nebyla svědkem narození vnučky Gracie a vnuka Theodora, a nepravdělná setkání jen jednou dvakrát ročně nás sklíčovaly navzdory faktu, že my jsme vsu-

Druhý den Trudeaua u vlády zkazily Obamovy tirády

Pro ND Rošťá Fířla

nuli ještě větší vzdálenost mezi své rodiče a naše děti před 35 lety, když jsme prchli před normalizací a socialismem z vlasti.

Po šokujícím Obamově vyhlášení, že naftový ropovod z Alberta není v americkém národním zájmu, jsem Petra v této souvislosti vyslyšel a můj syn, přesně tak mladý jako byl já, když jsem z vlasti prchal, se uchechtl způsobem mladé převahy nad mou seniorskou omezeností a řekl: Sedm let Obamova prodávání a okolkování v rozhodnutí ropovodu Keystone z Alberta k rafinériím v Texasu byl signál, že ekologický fanatismus přehluší ekonomickou kalkulaci výhodnosti této investice. Popravdě sedm let Obamovy vlády je série neúspěchů Obamovy vnitřní i zahraniční politiky a úmysl podlomit energetický rozvoj ve prospěch ekologie je poslední šance, aby se Obama zapsal do dějin, že cosi dokázal. Konference ekologů a fanatiků změny klimatu v Paříži je definitivně poslední příležitostí pro Obamu, aby z pódia vyhlásil, že sice obětoval prosperitu a zradil nejlepšího a nejvěrnějšího partnera USA Kanadu, ale to všechno udělal, aby zachránil planetu Zemi pro svoje a naše vnoučata.

Myslíš, že Obamovo strategické prohlášení udělá dojem na lidi mimo konferenci zběhlých ekologů? - optal jsem se s úžasem. Neudělá - řekl Petr pevně - a mnozí tak jako já, opustí Albertu. Kývnul jsem a připomněl, že minulý týden oznámila albertská provinční vláda deficit 6 miliard, tedy 10% provinčních výdajů v minusu. Petr vzdychl a vyslovil podobnost o hospodaření s bohatstvím v Albertě jako že je chováním bohače, který si zapaluje cigáro stovkou do než mu stovky dojdou a vzdychá, že nezapálí cigarety desítkami. Zasmál jsem se tomu příhodnému podobnosti a optal se, zda se vypařilo téma ekologie v souvislosti s Albertou? Ekologie je ideologie - řekl můj syn, už ne chlapec - a ekologové tak jako socialisti vyžadují obětování ve prospěch zájmy lepších zítřků. A pokračoval - Zeměkoule je ze dvou třetin pokryta vodou oceánskou; těch zbývajících 30% zvaných pevnina, jsou tři čtvrtiny neobyvatelné povrchové útvary jako horstva, pouště, stepi a savany, taiga a tundra, a zbývá 7% zemského povrchu, zvané habitat obývaného lidmi. Chápeš to? Ano, chápu - pípnu jsem - lze tedy vážně tvrdit, že činnost na tak malém prostoru může významně a měřitelně ovlivnit těch 93% zemského povrchu a ozvuží nad ním?

Nemyslím - řekl jsem - ale Obama a tisíce dalších tvrdí pravý opak a žádají, abychom si energeticky utáhli opasky, a říkájí to už 20 let. Tati - řekl Petr přímo otcovsky - prožil jsi mládí, když marxisti slibovali pohřbit Ameriku a taky poručili větru dešti a kde jsou dnes?

Tedy z ekologické ideologie oteplování klimatu kvůli lidem nic nebude jako nic valného nepošlo z marxismu? - ptal jsem se ekologického odborníka. Nebude - řekl Petr, protože náš vliv na klima je ještě menší než státní vliv na převýchovo člověka ve člověka nového a lepšího zvaného socialistický.

Jdu s vnoučaty hrabat listí, oznámil jsem synovi a on poznamenal, že pohrabaný trávník je nejlepší příspěvek k životnímu prostředí. Právě hlásil zprávy, že nový premiér Trudeau s několika ministry letí do Paříže na konferenci ekologů; odhaduje se, že do Paříže přiletí kolem tisícovky vládních a privátních tryskačů, aby besedovali o úsporách energie.

Spočítal by někdo co taková konference 25 000 bláznivých ekologů spotřebuje energie? Anebo to spočítáme spolu s Petrem... ■

Oficiální zpráva: Palestinci předložili do výkonné rady UNESCO návrh, kterým by Zed nářků v Jeruzalému byla prohlášena za část mešity Al-Aksá. Palestinský návrh podpořily Alžírsko, Egypt, Kuvajit, Maroko, Tunisko a Spojené Arabské Emiráty. Izraelská vláda tento návrh samozřejmě odsuzuje a občanům Jeruzaléma doporučuje u sebe nosit zbraně z důvodu zvýšeného počtu útoků nožem na civilní obyvatelstvo ze strany Palestinců. Izrael se snaží přesvědčit země hlasující v rámci UNESCO, aby hlasovali proti návrhu, či se alespoň zdrželi hlasování, ale vzhledem k muslimské - arabské většině se předpokládá, že návrh bude přijat. Zdroj: <http://news.ivcm.cz>, Ladislav Vrabel, 17.10.2015

Tak se chystám pokračovat v povídání o jazzu a muzice vůbec, o tom, kde jsem všude hrál (nejpikantnější je asi vystoupení v námořnické hospůdce na severním Islandu, kde slunce svítilo do oken ve dvě ráno a na mol ožrali námořníci se buď prali nebo leželi v bezvědomí na pobryndané podlaze, zatímco má kapela Red House hrála nahlas nějaké blues...). Ale paní redaktorka - být říká, že se jí hudební povídání líbí - mě prosí, abych se vyjádřil k aktuální zprávě, že palestinské politické orgány vyvíjejí snahu jeruzalémskou Zed nářků oficiálně připojit k mešitě Al Aksa.

To dává asi tolik smyslu jako připojit chrám sv. Víta k berlínské Brandenburské bráně (já vím, že to je geografická volovina, ale hovořím o podstatě věci). Zed nářků (v hebrejštině Ha-kotel Ha-ma'aravi což znamená Západní zed) je jediným zbytkem zříceniny Druhého chrámu. Chrám byl postaven kolem roku 19 před naším letopočtem a zničen římským vládcem Titem v roce 70 našeho letopočtu. Od té doby Židé chrám v Jeruzalémě - a nikde jinde - nemají. Na celém světě není posvátnějšího místa pro židovský národ než Západní zed bý-

Přístup ke Zdi nářků v ohrožení (!?)

Pro ND Jiří Grosman

valého chrámu ve městě Jeruzalém. Připojení zdi k mešitě či k jakémukoli jinému objektu, jenž není spravován izraelskou vládou, je věc nemyslitelná. Palestinci si o tom mohou nechat zdát - i když nevím proč, protože zed jim nikdy nepatřila, a když byla spravována tureckými, posléze britskými úřady, nikdo mimo hrstky ortodoxních židů ji nenavštěvoval. Když správa zdi přešla do jordánských rukou, byl přístup Židům zcela zakázán.

Stát Izrael se tohoto místa nikdy nevzdá a nikdy ho nepředá do rukou arabské administrativy. Celá otázka Zdi nářků je ale jen malým odstavcem v dlouhé kapitole arabské nenávisti k židovskému státu. Nejprve si musíme uvědomit, že i slovo Palestina a označení lokálního obyvatelstva jako „palestinský národ“ jsou ahistorické pojmy. Před vzniknutím státu Izrael byli Židé nazýváni Palestinci a celé území neslo název British Palestine. Tamější Arabové se označovali za Syřany, jejich dialekt je syrská arabština a celá idea „palestinského národa“ neexistovala, až než ji vymyslel a do absurdna dotáhl arci-terorista Yasir Arafat někdy v 60. letech 20. století.

Zatímco Židy pojí k Jeruzalému a ku Zdi nářků dva tisíce let historie, literatury, jazyka a modliteb, národ palestinský k mešitě Al Aksa a k městu nepojí nit historie, nýbrž muslimské náboženství, které Al Aksu označuje za jedno z nejposvátnějších míst islámu. Náboženství je beze sporu síla ohromná, ale tíha historie je na straně židovské, mohu-li to tak vyjádřit. A navíc: tristní zkušenost let 1948-1967, kdy Židům nebyl přístup ke zdi umožněn, poučila izraelskou vládu na věky. Pouze během izraelské přítomnosti od roku 1967 je přístup VŠEM náboženským skupinám umožněn na všechna posvátná i neposvátná místa v hlavním městě. Arménské ortodoxní kostely uctívají svého Boha vedle maretu muslimských a synagog židovských, které slouží svému Bohu podle svých obřadů. K Západní zdi (tedy Zdi nářků) se jezdí modlit Židé ze Severní Ameriky, Jižní Ameriky, Austrálie... z celého světa, a přitom je jeruzalémským Arabům umožněn volný přístup do mešity Al Aksa - ovšem v rámci bezpečnostních opatření, která izraelská armáda a policie musí uplatňovat, neboť jak vidíme z denních zpráv, nejsou to Izraelci, kteří probodávají na ulicích nic netušící nevinné Palestince. ■

FOTO WIKIPEDIA

KE DNI

obrovské, takže když každý člen naplníme třeba 50 lidmi, na každého z nás vyjde denně tak 8 až 9 tisíc dolarů (cca 200 tisíc korun). Slevy se nevidí rády, zato malé děti se mohou vézt zdarma. Vesty si každý musí přidat sám. Existuje také forma all inclusive, kdy si uprchlík zaplatí 1 500 dolarů, a pokud se spokojí s noclehem pod širým nebem, převaděč mu na dobu čekání na pobřeží zajistí i vodu a jídlo... Nemrazi vás? Od kud berou údajně potřební (takoví prý do Evropy utíkají, zní v médiích v rozporu s tím, co na obrazovkách vidíme) takové peníze? Nikdo nemá odpověď, a jestli má, pak ji před obyčejnými smrtelníky tajejuje.

Nával na Evropu je tak silný, že se státy začínají chránit samy bez ohledu na názor EU. Naše domovina také. A jak potvrzuje web policie.cz, v sobotu 10. 10. ráno rozšířila Policie ČR kontrolní opatření na hranicích s Rakouskem ze současných 14 hranicních přechodů na 20 a na zeleňou hranici. Chtějí především získat přehled o případné nelegální migraci, v rámci které mohou být využívány i méně významné hranicní přechody. Další událostě týká prezidenta země, kterého Rada Evropy označila za „islámofoba“ (pan Zeman tvrdí, že nikdo přesně ani neví, co to znamená), pravděpodobně ho tím chtěla shodit a možná vystavit i budoucím

perzekucím. Ve skutečnosti mu tím přiznala inteligenci, odvahu, státnický rozhled, dedukuje web ceska-justice.cz. Označení prezidenta republiky za „islámofoba“ je sice z hlediska národa obrovská pocta, ale není to až taková legrace vzhledem k tomu, že Brusel připravuje proti islámofobii přísné sankce a tresty, píše facebook.com/blokprotislamu. O to víc je třeba stát při panu prezidentovi, který se nenechává zastráhat, doporučuje ceska-justice.cz. „Přeji vám, aby vám neurážili hlavy zažíva“, cituji parlamentnisti.cz, co odpovídal český Nebojsa evropské komisi, která jej takto zakategorizovala.

A aby situace nebyla až tak jednoduchá (evidentně negativní síly pracují plošně), tady je další zpráva: „Palestinci předložili do výkonné rady UNESCO návrh, kterým by Zed nářků v Jeruzalému byla prohlášena za část mešity Al-Aksá - za podpory Alžírsko, Egypta, Kuvajtu, Maroka, Tuniska a Spojených Arabských Emirátů. Izraelská vláda tento návrh samozřejmě odsuzuje a občanům Jeruzaléma doporučuje u sebe nosit zbraně z důvodu zvýšeného počtu útoků nožem na civilní obyvatelstvo (kterých tam neuvěřitelně přibývá) ze strany Palestinců. Izrael se snaží přesvědčit země hlasující v rámci UNESCO, aby hlasovaly proti návrhu, či se alespoň zdržely hlasování, ale bohužel, arabská muslimská část tam má většinové zastoupení (to byl jeden z přechytrých tahů plošného brázdění prostoru neislámského islámskými), takže je nablízky, co se lze očekávat, komentuje web ivcm.cz v článku s

jednoznačným titulkem Další zrada kultury i civilizaci! Pologramotní kazisvětí mají většinové zastoupení v UNESCO“. Není třeba vůbec něco dodávat. Čtete na str. 6 Zed nářků

A na závěr přece jenom něco potěšujícího, i když se to netýká uzdravování mezinárodních vztahů, bohužel - poplatky za roaming v celé EU skončí létem 2017 - v zahraničí tam budou volat jako doma. Návrh na zrušení přijal hlasováním Evropský parlament. Od dubna 2016 dojde ještě k poslednímu snížení roamingových poplatků - cena za minutu hovoru i jeden MB dat bude ve všech zemích EU stejná - pět eurocentů, světil novinu mobil.idnes.cz čtenářům. A to je prima podnět, protože lze doufat, že lichva za tuto službu i z amerického trhu zmizí.

Připravujete se na Vánoce? Jak jinak, den narození Ježíše Krista, který slaví křesťané 25. prosince, patří k těm nejkrásnějším svátkům porozumění, míru a pohody. I když podle názorů teologů i výpočtů astronomů se Ježíš narodil v jiném ročním období - nejspíše na podzim, a poslední týden v roce se časem oslav stal až ve čtvrtém století a zastínil tak pohanské svátky slunovratu... Buď jak buď, připravme si je krásné, plné pohody a dobru... a nezapomeňte si zajít na koncert, mezi přátelé či uspořádat předvánoční posezení s rodinou a pohovořit si o tom, co by měl Ježíšek pod stromečkem pro toho kterého po zásluze zanechat. Necht' tam ale určitě je vlásta a láska. Těším se z Vaší přízně. Vaše vk

SPOLEČENSKÝ KALENDRÁŘ

Šlete na: Czech and Slovak Association of Canada, K-W-G Branch, 550 King St. NE, PO 42053 Waterloo, ON, N2L 6K5, Canada.

POZOR, přiveďte děti, připravujeme to pro ně!

► SO 5.12. ve 13.00 (do 15.00) - Mikulášská zábava pro děti - Children's St. Nicholas Party - St. Nicholas, Angel and Devil will make an appearance; Christmas carols will be sung by children from the Czech and Slovak Language Schools. Register by December 1st: <https://www.eventbrite.com/e/mikulas-2015-registration-1-902-078-6685>, by telephone or email with Blanka Michale at (519)500-3316 or kwczechsandslovaks@yahoo.com. Pořádá KW Czechs and Slovaks Kitchener.

LONDON

► ČT 31.12. v 19.00 - pořádá pobočka ČSSK tradiční silvestrovskou zábavu. Zaručeně dobrá muzika, na přání jednotlivých stůlů bude vyhrávat DJ Petr Vígár. Přijďte k nám, je to levnější než kdekoli jinde: pulnoční šampaňské, po celý večer široký sortiment pokrmů, přílohy, salátů, dezertů, ovoce. Dobrá nálada, dobrá zábava, opět v hotelu Ramada Inn, 817 Exeter Road, London, ON.

MONTREAL

► NE 22. 11. v 11.00 - Bohoslužby, Loyola High School, 7272 Sherbrooke W., M.
► ÚT 24. 11. ve 12.30 - Výbor Čs. sdružení, Český dům, 6540 McLynn
► ST 25. 11. ve 12.30 Schůzka klubu seniorů, Čs. dům, 6540 McLynn
► SO 05.12. ve 12.00 - tradiční oběd seniorů v restauraci Praha, 5613 Côte-des-Neiges. Blíží informacedajEmaKošacká (514)735-5795 nebo Olga Nováková (514)697-2125
► SO 12.12. v 15.00 - Mikulášská nadílka pro děti, Westmount Park United Church, 4695 de Maisonneuve
► SO 12.12. v 15.00 - Mikulášskou nadílku pro děti pořádá ČSSK, Webster Hall kostela West-

mount Park United, 4695 de Maisonneuve W. ve Westmountu, A. Martinů, (514)484-6177 nebo email martinu@yahoo.com.

► ČT každý ve 20.00 - sokolský volejbal 1.10. - 10.12., tělocvična školy Coronation (metro Plamondon), info manželé Hřibovy, tel. (514)683-2092

Montrealský věstník je zasílán zdarma, finanční příspěvky jsou vítány, zašlete na adresu Ema Košacká, 6542 McLynn, Montreal, QC, H3X 2R6. „Czech and Slovak Vestník“. Dotazy a informace: montrealvestnik@gmail.com nebo amartinu@yahoo.com.

VANCOUVER

► ČT-SO 19.21.11. - Divadlo Za rohem: Jan Solovíček Žobrácké dobrodružství, Inlet Theatre, Port Moody
► SO 21. 11. - Katarinská zábava
► SO 28. 11. - Slovakian Christmas dinner
► NE 06.12. v 15.00 - Mikulášská nadílka pro děti, Slovenian Hall, Burnaby

Zpravodaj ČSSK: martajamborova@hotmail.com nebo Czech and Slovak Association, 797-916 West Broadway, Zpravodaj vychází 4x ročně, Redakce: Romana Zeman, Marta Jamborová, I. Šmulíková.

WINNIPEG

► PÁ 20.11. - Oblíbené Potato Pancakes
SO 28.11. v 18.00 - Dinner and movie - Čert nespi, povídkový slovenský film, 1956, info a rezervace Gliba-jersky (204)589-7483, email publicrelations@czechoslovakbenevolentassoc.ca
► ČT a PÁ v 19.00 - je pravidelně otevřen CCBA Club Bar, magazin Řička vítá nové náměty, články, fotografie: niecka@czechoslovakassoc.ca. Děkuje dárčům za jejich finanční podporu, která slouží k údržbě budovy i vydávání magazínu. Šeky laskavě posílejte poštou: 154 McKenzie St., Winnipeg, MB, R2W 5A2 - vk -

MAXIMUM IMAGINATIVENESS

28 September – 18 December • Thomas Fisher Rare Book Library

The exhibition entitled „Maximum Imaginiveness“ presents works by Czech graphic artists, writers, editors, and publishers during the first half of the 20th century. Its curator is Ksenya Kiebuszinski, of whom we asked the following questions. Ksenya Kiebuszinski is the Head of the Petro Jacyk Central and East European Resource Centre, and Slavic Resources Coordinator, at the University of Toronto Libraries. She is responsible for delivering reference

its author, but also by its editor, illustrator, typographer, publisher, and printer, as well as the paper and ink manufacturers, and booksellers.

For 'book people' there is more to a book than text, and they read experientially rather than simply for information. The Czech books on display in the exhibition „Maximum Imaginiveness“ communicate history and timelessness. I was drawn to the Czech material in our library's

ning of the 20th century?

The early to mid-20th century was a period of intense artistic creativity, inventiveness, and experimentation in Czechoslovakia, during which many -isms came to play, from the turn-of-the-century symbolism to the enduring and highly individualistic mysticism of Váchal, and from the cubo-expressionism of the Čapek brothers to the unique Poetism of the Devětsil artists and writers, as well as from pedantic bibliophilism to surrealism. These artistic movements coincided with the development of a distinctive Czech culture, and coexisted during the 1920s and 1930s (and some even into the 1940s). One could organize an exhibition on any one single movement—and the Thomas Fisher Rare Book Library has enough scope and depth to cover each one in the Czech language alone—yet, my intention is to display the range of cultural synergies not limited by aesthetic, ideological, or strict chronological boundaries. And, if not synergies, then certainly the creativity spurred by disputes and differences of opinion between generations and political spectra. The avant-garde cannot be understood without situating it within the historical context of late nineteenth- and early twentieth-century artistic trends, such as art nouveau, naturalism, and symbolism. All these trends, including the avant-garde, had a different impact on the book.

Do you have any favorite Czech writer generally? Who is it and why?

I'm mostly a reader and scholar of 19th-century French literature, which may be why I selected so many French literary works in Czech translation for the exhibition (e.g. Barbey d'Aurevilly, Jean Cocteau, Apollinaire, etc.). These days I'm reading quite a few histories and memoirs relating to the Second World War and the Eastern front. It's been some time since I read anything by a Czech writer, probably the works most familiar to me are by Franz Kafka, Milan Kundera, and Josef Škvorecký.

How did you receive these valuable books?

The Czech collections at the Thomas Fisher Rare Book Library and John P. Roberts Research Library have been built both systematically, through purchases of books thanks to the Josef F. Scheybal Czech Collection Fund, established in 1996 by Vlasta Scheybal (1926–2009), and through the generosity of many individual donors, such as Professor H. Gordon Skilling (1912–2001) and Josef Škvorecký (1924–2012). The collections were also greatly enhanced in 2011 by the donation from Carl Alexandre of the private library of his father-in-law, Jaroslav Reichl, many volumes of which are included in this exhibition. Of course the acquisition of this material would not be possible without sharp-eyed book dealers with

whom our librarians have developed relationships over the years, such as Michael Fagan, John Rutter and Gabrielle Ouellette of Ars Libri, our colleagues at Bernard Quaritch Ltd., and Donald A. Heald, and our own dedicated staff who handle gifts, in particular Luba Frastacky (now retired) and Andrew Davidson.

Which items are your favorites?

It would be any works illustrated by Josef Váchal (1884–1969), Toyen (1902–1980, or Josef Čapek (1887–1945), mostly because of their commitment to their personal artistic vision. They were uncompromising in their pursuit of an ideal. Váchal's woodcuts suggest something otherworldly, both of the past and the future; Toyen's drawings are innovative and erotic, and Čapek's simply are a delight, in their primitiveness they remind me of childhood. His linocuts are humorous and creative. They're similar to his contemporary, the Swiss-German painter Paul Klee; while Toyen's work reminds me of the French artist-sculptor Louise Bourgeois.

Which items are the most valuable?

The most expensive items on display that we purchased for the library are the two series of wartime surrealist drawings by Toyen: *Střelnice*, created between 1939–1940 and published in 1946, and *Cache-toi guerre!*, created in 1944 and published in 1947. The first of these two cycles was printed in an edition of two hundred copies. Her graphic commentary on the war was accompanied by a poem by Jindřich Heisler. Teige introduced the volume, and designed the cover with the motif of the target. The second volume also illustrated a poem by Heisler. Its title, 'Cache-toi, guerre!', is drawn from a poem by Lautréamont published in 1938. The French edition of *Cache-toi guerre* was issued in three hundred copies. The copy on display at the Fisher Library is signed and dedicated to Jean Schuster (1929–1995), a young surrealist writer with whom

Toyen began a close friendship on her arrival in France in 1947. Other valuable items include Karel Čapek's translation of Guillaume Apollinaire's „Zone“ (Pásmo, 1919), designed and illustrated by his brother Josef; Jaroslav Seifert's *Na vinách TSF* (1925), a masterpiece of design and modern typography by Teige; and Konstantin Biebl's *Zlom* (1928), also designed by Teige.

What do you hope visitors get out of the exhibition, what kind of impression do you want to leave?

I would like for our visitors to be awed by the craftsmanship and design of the books, to be curious about the ideas and experimentation generated by their creators (from writers to artists to printers and publishers), and to not allow the Czech-language to form a barrier to their understanding of the material, that it can be studied beyond the text itself (although of course that helps). For me, organizing the exhibition provided me insights into avenues of research that have yet to be explored fully. What was the role of women in printing and publishing in Prague during the inter-war period? We have three represented in the exhibition: Erna Janská (publisher, 1899–1953), Kamilla Neumannová (1874–1956), and Marie Klíková (printer for the Association of Czech Bibliophiles), but what about others? What was the role of translation during the German occupation of Bohemia and Moravia? Was translation used as a means to circumvent censorship? Pursuing answers to these questions doesn't necessarily involve knowledge of Czech, but just a certain degree of curiosity about the relationship between books and their historical context. At the bare minimum I'd like visitors to come away with such types of questions.

Thanks, Ksenya Kiebuszinski, for awesome cooperation -vk-

▼ More details about location are given on the poster.

PHOTO VERA KOHOUT, Nov 5, 2015

From left: Ksenya Kiebuszinski, prof. Veronika Ambros and the visitors

From left: Milý Sypták, Aleš Březina, Ksenya Kiebuszinski, Radmila Locher, Markéta Šlepičková, Iva Ječmen, Veronika Ambros, Ladislav Kozák senior and junior, František Ječmen, Georgina Schwartz-Steinsky and Josef Čermák

services and research support to faculty, students, and visitors of the university, as well as for purchasing Slavic and East-European language books, periodicals, and special collections, and selecting gift material, for the library. She came to Toronto ten years ago, having previously worked for the Harvard College Library, where she was primarily responsible for its Ukrainian collection.

Why did you choose the Czech books?

The graphic artist and printer Oldřich Menhart likened the creation of one of his typefaces to a musical composition, which if not performed would exist only as notes on a written page. For him, a typeface, like a song, required a collective effort: engravers, foundry workers, typesetters, and printers. This metaphor works just as well for producing a book. It, too, is an abstraction of reality which is made manifest to readers not only by

collection because of the stunning graphics, innovative design, beautiful bindings and illustrations, and the artistic experimentation of the writers. Fortunately for us, despite the elitist and exclusive quality of the bibliophile editions, and the mass-market draw of the avant-garde publications, the books on display in the exhibition (and described in the catalogue) are available for casual and serious researchers thanks to a great democratic equalizer—the library. Therefore, we have in the collections of the University of Toronto Library those decorative books that the Devětsil theorist and spokesperson Karel Teige condemned 'to rot in libraries,' as well as those by Josef Váchal which he predicted in 1929 should make book lovers 'happy in some museum two or three generations hence,' as well as all those in between.

What interests you about the begin-

• 28 September – 18 December 2015 • Thomas Fisher Rare Book Library • 120 St. George Street, Toronto ON
• Monday, Tuesday, Friday: 9 am – 5 pm
• Thursday: 9 am – 8 pm
To arrange a tour: john.shoesmith@utoronto.ca

Janáčkova vášeň v hudbě zakletá

Zemlinského kvarteto nanovo předvedlo svoje umění

Koncert Zemlinského kvarteta bylo to nejkvalitnější, co kulturní dění torontské komunity mohlo nabídnout. Dnes již kvarteto na špičkové umělecké úrovni, kterou oceňují profesionálně i za hranicemi, k nám zavítalo potřetí, tentokrát z měsíční šňůry koncertů, kterými obšťastnilo posluchače na Havaji, z mnoha místech v jižním koutu Ameriky, v kanadském Edmontonu a ontarijském Torontu a Kitcheneru.

K tomu nejlepšímu, co za ty tři roky kvarteto vykonalo, patří zejména dokončení nahrávky kompletního díla Antonína Dvořáka, „to byla jedna velmi důležitá věc a tou další byla skutečnost, že jsme ve významných hudebních domech v zahraničí hráli opakovaně - kupř. Londýn, Paříž, Montreal - a doma pražské Rudolfinum - Dvořákova síň,“ potvrdil violista Petr Holman a dodal, že právě tam „v příští sezóně budeme rezidenčním souborem Českého spolku pro komorní hudbu, což znamená, že tam budeme mít tři velké koncerty.“

Možná mnohé z posluchačů napadla také otázka, na co se muzikanti těšili nejvíce, když ve středu 11. listopadu večer dokončili v rámci hudebního cyklu Nocturna ve městě Miloše Krajného svůj recitál a domovina se jim objevila téměř na dosah. Petr Holman s houslistou Františkem Součkem (první housle) potvrdili, že se těší, že: „pojedeme k Syntákům a dáme si tam segedin a

pivo..., a při této příležitosti musíme poděkovat manželům za poskytnutí tak příjemného zázemí.“ S koncertem byli sami upřímně spokojeni. Už proto, že totéž projevilo obecenstvo, které hudebníky ocenilo potleskem vestoje: „Hrálo se nám krásně,“ s úsměvem vyjevil houslista.

Na programu v první části odehráli František Souček, Petr Střížek (druhé housle), Petr Holman a Vladimír Fortin (violoncello) houslový kvartet č. 1 E moll německého romantika Felixe Mendelssohna Bartholdyho (1809–1847) a dále smyčcový kvartet č. 2 Listy důvěrně Leoše Janáčka (1854–1928). Toho Janáčka, který byl zpočátku doma zneuznávan, ale kterého dnes obdivuje a miluje svět a který představuje generaci hudební moderny i přesto, že ve svých skladbách používá „melodiku folklorní hudby moravského regionu“, konstatují muzikologové.

Zejména tu jednu z devíti Janáčkových oper - Její pastorkyňa - si torontští návštěvníci Canadian Opera Company zvláště pamatují. Všechna představení byla vždycky vyprodána. Kostelníků navíc zpívala věhlasná česká sopranistka Eva Urbanová. Za ni byla sólistka Opery Národního divadla oceněna kanadskou cenou Dora Mavor Moore. Mímochoodem rejstřík kvality této umělkyně zdobí z roku 2003 jmenování Rytířem řádu umění a literatury Francouzské republiky.

A uvědomuji si v této souvislosti, že jsme ji tady k naší škodě už dlouho neviděli-neslyšeli.

Stejný úspěch měla i další Janáčková opera uváděna v Torontu - Z mrtvého domu, v níž zpíval český basista Zdeněk Plech (pro jehož hlas napsal Ilja Hurník jednonaktoovou operu), laureát několika mezinárodních soutěží, sólisty Opery Národního divadla. Jen tak na okraj, v Torontu se představil v roce 2006 dokonce ve čtyřech operách. Také jeho jsme dlouho neuvítali na scéně Kanadské opery.

U JANÁČKOVÝCH LISTŮ se přece jenom zastavíme, abychom s nimi prožili hluboký cit jejich autora. Znalec Janáčkovy díla Jaroslav Vogel v knize Leoš Janáček, Život a dílo uvedl: „Nikdy nevedl tak problematický vztah k tak pozeňnaným výsledkům, nikdy nerozeznal tragický sebeklam tak rýzí a tak hluboce pravdivé tóny, a to nejen v Janáčkově hudbě, ale i v nesčetných slovních projevech...“ Velká láska 63letého muže k 25leté černošce se rozhořela v lázních Luhačovicích. Tam si umělec, kterého všichni líčí jako spontánního a výbušného, po celých pětadvacet let vyvíjel pravidelně, aby se léčil ze svých neduhů. Ale je všeobecně známo, že pobyt neprobíhal jen jako léčebná kúra. Rád se tam potkával s mladými progresivními dámami, kterým se nevyhýbal ani náhodou.

Zleva: Vladimír Fortin, František Souček, Petr Střížek, Petr Holman
Foto Věra Kohoutová

Až jednou se stejně tak náhodně potkal v červenci 1917 i s Kamilou Stösslovou, manželkou bohatého obchodníka se starožitnostmi z Písku, uvědomuji vývěsní tabule v Luhačovicích (navštívil jsem je, četla jsem - autorka), které výbušného umělce všeobecně obdivovaly. Obě rodiny se seznámily a následně se vzájemně i navštěvovaly.

Poslechnout si Listy důvěrné je skutečný prožitek. Janáček si nemůžete s jiným skladatelem splést, je tak osobitý, je tak důvěrný a tak nenapodobitelný. V Listech doslova rozmlouvá se svou vytoženou, noří se do svých citů, hledá útěchu ve vzpomínce, vysílá ji horoucí vyznání i výčitky... úžasné emotivní skladba, a není se tak ani co divit, že patří co do techniky hry k těm náročným.

Naše čtveřice ji ovšem zvládla bravurně, a pokud posluchačům fantazie alespoň trochu pracovala, věděli přesně, o čem neokonečně zamilovaný Janáček hovoří. Nástupy a koncoky vět byly zahrány absolutně přesně, čistě, hra byla dynamická, muzikanti byli do skladby doslova ponořeni. Výkřiky zoufalého muže zůstávaly třet v výšinách nena-lezeného opětování. A že ji znali mladí muzikanti až důvěrně, o tom není pochyb, protože se na nástupech domlouvali jen očima, v některých částech se ani do not neřvali. Prostě vnímali jenom Janáčkovu toužebnost, výčitky, lásku - jak jinak - velký umělec, velká láska a velké dílo. Jen pro úplnost - v červenci 1928 oslavil Janáček 74. narozeniny v Luhačovicích, v srpnu uvítal Stösslovu na Hukvaldech, kde ho 6. srpna překvapila bouře. O deset dnů později v ostravské nemocnici na zápal plic umírá...

K DALŠÍM TAKOVÝM skvostům české hudby patří světoznámý kvartet Antonína Dvořáka (1841–1904) Americký. O něm psát více je opakováním známého. Nicméně, Zemlinského kvarteto zahrálo část Intermission ve druhé polovině koncertu úchvatně. V kostele sv. Václava nebyl slyšet posluchačův dech až do závěrečného tónu. Proč si vybralo kvarteto právě tuto skladbu? „Protože je prostě dobrá,“ zní všeřikající odpověď Petra Holmana. Přesto, že ji hráli nejméně stokrát, zůstává na jejich repertoáru. „Tu můžete poslouchat pořád a pořád a vždycky v ní najde-

te něco nového,“ potvrzuje houslista Souček.

Smyčcový kvartet F dur je zván „Americký“ nejen proto, že vznikl na americké pevnině, ale i díky přítomnosti řady prvků typických pro původní černošskou a indiánskou hudbu, uvádí se na webu antonin-dvorak.cz. Dílo zkomponoval Antonín Dvořák, mj. velký obdivovatel parních lokomotiv, během letního pobytu v americké obci Spillville (Iowa, stát, který převzal melodi Larga z Novosvětské symfonie jako svoji hymnu), kde trávil své první prázdniny v době působení na newyorské konzervatoři. Ocílil se uprostřed přírody. Vesnice s potomky českých emigrantů mu připomínala atmosféru jeho letního sídla ve Vysoké u Příbrami. Premiéra kvartetu se odehrála na Nový rok 1894 v Bostonu v interpretaci Kneiselova kvarteta. Dílo mělo takový úspěch, že je kvarteto ještě v téže roce uvedlo na různých místech celkem padesátkrát. A tak bychom měli děkovat zlonickému panu učitelu Liehmanovi, který Dvořákova tatínka přemluvil, aby syna nedával na řeznickou, ale poslal ho na varhanickou školu do Prahy.

Co více si může posluchač přát, nežli se ponořit do svých vzpomínek na domovinu, napadá každého, kdo si uvědomí, že Zemlinského kvarteto hrálo pro imigranty v Torontu a jinde. Ovacemi posluchači vzdávali úctu kvalitě hry, oddanosti hudbě, umu i skromnému vystupování mladých umělců.

Budeme se na návštěvu vítězů prestižní soutěže v Bordeaux 2010 a opakovaně vítané hosty Dvořákovy síně Rudolfiny zase těšit. Umělci, jejichž um evidentně zraje, nám připravili nádherné hudební zážitky. Ani se nelze divit, že jsou častými hosty významných hudebních domů a že jsou jejich nejbližší dny rozebrány koncertováním po různých evropských městech.

Nezapomeňte na další nocturnovský koncert se sopranistkou Eliškou Latawicz a pianistou Rossem Inglishem: recitál Songs my Mother taught Me bude obsahovat díla J. S. Bacha, A. Dvořáka, B. Smetany, J. Masaryka, B. Martinů a P. Ebena: **NEDELE 6. 12. V 17.00, HALA KOSTELA SV. VÁCLAVA, 496 GLADSTONE AV., TORONTO.**

Info: www.nocturnesinthecity.com, email: nocturnesinthecity@gmail.com. Určitě přivítejte své přátele a malé milovníky klasiky. ■ - vk -

BrouCzech Golden Lager Beer

Enjoy this hand made Czech premium BrouCzech Lager Beer

- Prague Masaryktown Restaurant
450 Scarborough Golf Club Rd. Toronto

- The Golden Pheasant 905.781.9374
733 Lakeshore Rd. E Mississauga

- The Fiddler's Dell Bar & Grill, 781 Annette St., Toronto

Available in forty Ontario Beer Stores from Toronto to St. Catharines. Also in Ottawa, Peterborough, Sudbury, Barrie, Collingwood, Kitchener/ Waterloo, Brantford, London, Windsor and surrounding areas.

Find your beer store at www.thebeerstore.ca/beers/brouczech-premium-lager and click "View Locations" www.novopackepivo.cz

An incredibly low price/volume & taste of a Czech Lager beer

OPONA SE ZAVŘELA...

Pro ND Věra Kohoutová

O prvním listopadovém víkendu se nám členové Nového divadla v Torontu postarali o příjemnou zábavu. V pátek večer předvedli v Maja Prentice Theatre v Mississauze premiéru detektivní hry Past na osamělého muže, jejíž tři reprízy se konaly následně v sobotu 7. a v neděli 8. listopadu.

Nejsem zrovna milovníkem detektivek, kdy člověk může po padesáti letech předjímat, že vrahem byl zahradník. Naopak, dávám přednost klasické a především chytré detektivce, která si omotá moji pozornost doslova kolem prstu. Třeba tu od anglické, vyhlížející jako hodná tetička, Agathy Christie, která ve světě detektivce Deset malých černoušků, co připomínala hororovou zápletku neméně slavných Edgara Poea či Arthura Doylea, nechala postupně umřít jednoho hosta po druhém. Tak to se to bojí a tápá! A protože každý z nich měl na svém životě nějakou tu morální více než skvrnu, dostává autorka diváka do poměrně zapletené situace – na jedné straně vidí, jak se vraždí, na druhé jako by ztráta života provinivší se každé oběti měla svoje zdůvodnění až opodstatnění... Ale až do posledního okamžiku člověk neví, kdo je tím zahradníkem, co vede ruku zdánlivě spravedlnosti k úplnému zničení celé společnosti. Anebo její seriály, kupř. Hercule Poirot či Miss Marple – s celým rejstříkem lidí různých charakterů a nepřehlednou škálou situací. Dáma s velkou fantazií a až matematicky logickým myšlením tak do světa vypravila na 66 skvostných příběhů, které psala až téměř do svého posledního dechu v 86 letech v roce 1976. Její dílo prošlo mnohými filmovými a divadelními zpracováními a dodnes sídlí v repertoárech kamenných divadel stejně jako i ve skromných rádobydíladlech amatérských souborů.

Anebo vzpomeňme novodobého hrdinu s ústy pořád zaměstnanými doutníkem, jehož popel mu ukápuje ve chvíli nejméně vhodné, což divák tak trochu škodolibě přivítá potulným úsměskem, že to není on, kdo má ve svém bytě nešiku, jemuž se popel rozpadl na vyblýskaném stole či na podlaze vyhlížející jako zrcadlo. Přirozeně k neutěšenosti hostitele, jehož přišel americký detektiv italského stylu v ošoupaném baloňáku a popojíždějící v rozkvedlaném autíčku v podstatě podrážditi svými všetečnými a zdánlivě přihloupými otázkami. A Columbo, pokaždé podezřelým ponižován a podceňován, nechal všechny své vyhlídnuté zprvu vítězit, aby jim v pověstném okamžiku pravdy zasáhl ránu smrtící – a nakonec je s ledovým klidem a doutníkovým úsměvem vítěze tichého souboje logiky odváděl do vězení. Určitě se každému z nás vybaví jedinečný Američan Peter Falk, který ve svých 84 letech v roce 2011 odložil ošoupaný baloňák navždycky. Zdá se, že jsem odočila někam dále, než třeba laskavý čtenář očeká-

val. Určitě ale s úmyslem, abych přiblížila záměr režisérky Dáši Beláčíkové, která s radostí sáhla po detektivním příběhu Roberta Thomase (nar. 1927), jehož touha po divadle vytáhla ze zapadlé vesnice a zahнала do Paříže a několika příhodnými osudovými kroky až do náruče Jacquese Charrona, nového šéfa divadla Bouffes-Parisiens. A osud byl mladíkovi natolik nakloněn, že nastrčil do ředitelovy ruky zrovna tuto hru, kterou autor označil v pořadí své tvorby jako desátou, kterážto mu otevřela cestu do velkých divadel a dokonce i do filmové společnosti Fox k Panu režisérovi těch dob Hitchcockovi. Sen kluka se začal naplňovat, aby nakonec s divadlem spjal celý svůj nemnohých 62 let trvající život.

Připomeňme si jen, že v Pastu na osamělého muže, původní název Stalo se v Chamonix, francouzský milovník divadla, pozdější spisovatel a dramatik se smyslem pro humor – dokazuje to v situačních konverzačních duelech – nechává vynízt zrovna tak jako už jmenovaní touhu po penězích, intriky a podvody, které jsou tím pravým podhoubím pro dokonale zločin (jak v něj naivně mnohý di-

První zleva: Zuzana Borovjaková, Lenka Nováková, Zuzka Novotná, Eliška Latawiec, Dáša Beláčíková. Stojící zleva: Honza Šmíd, Jana Fabiánová, Josef Krameš, Vlado Straka, Karel Tamchyna, Zuzka Matejkovičová, Adriana Soudek, Bohdan Zatovkaňuk, Martin Bonhard, Jordan Petkov, Jana Neumannová, Věra Kohoutová FOTO MARTIN ZATOVKAŇUK

vák k pozornosti – třeba je to zrovna vrah – ale pak podezření uvádějí současně s příchodem jeho (jak se ukazuje později) fingované vraždy. Kdo měl důvod vraždit rozšafného Treska? Kde je manželka Daniela Corbana (Martin Bonhard, jenž je povinen postavě předat celou škálu emocí), je to ta pravá, kterou ztělesňuje blondýna (Zuzka Novotná, jež na posled-

němu spikl? Mnoho a stále se kulminujících otázníků po celou dobu hry, a pak jako když spadne klec – přijde rozuzlení. Přináší je komisařka (Lenka Nováková, která doufala, že bude mít po intenzivním Cimrmanovi chvíli klidu) ve svém dlouhém monologu, v němž se divák dozví, že žádný „zahradník“ neexistoval a že vlastně vrahem je... a mladá novomanželka se našla, ale... také neprozradím.

méně herců, tím větší tíha na ně je kladena. Jsou totiž pořád v hledáčku divákovy soustředěnosti, není před ní kam utéci, nikde si „odpočinout“, myslí je v trvalém pozoru.

„Jsem ráda, že jsem si tu hru vybrala,“ zamýšlí se po čase režisérka, která je s tím, jak si ji „postavila“, i dnes spokojená. I když byla těžká a každý z ní měl mnoho práce – Lenka Nováková se učila roli doslova na poslední chvíli, nesehnala jsem muže, takže jsme vytvořili ženu-komisařku, Zuzka, Martin, Bohdan, Honza. A konečně i Eliška, pro níž to byla v Novém divadle vůbec premiéra jako i pro Vladka Straku.“

Režisérka oceňovala spolupráci v kolektivu – aktivní podíl na textu především Bohdana Zatovkaňuka, asistenci Zuzky Borovjakové, techniku jak v kabině (zvuk Ivo Mejzr, Karel Tamchyna, světla Jordan Petkov), tak i při stavbě scény (Martin Bonhard, Josef Krameš, Vlado Straka, Jiří Jančárek), kostymérek (Jana Fabiánová, Dagmar Kalovská), nepostradatelné nápovědy (Zuzka Matejkovičová) a vůbec všech, kteří ani nebyli při své práci viděni, a dělali dvoji či troji aktivitu souběžně.

Tím největším oceněním bylo plně obsazené hlediště a naplněný sál i o sobotních představeních, spokojenost diváků, kteří ji potvrzovali také svými emaily na facebooku divadla.

Samozejmě že došlo k chybám, my o nich víme, vy o nich víte. Obě strany divadla o nich věděly a to z nás udělalo spojení, protože divák také ví, že nejde ani tak o dokonalost (i když se i o tu amatérů povětve usilují), ale o potkávaní se v dimenzi pohody a duchovního naplnění. A pokud se to hercům Nového divadla podařilo, pak koláčky manželů Vladimíra a Květy Králových jsou už jen onou pralinkou na dortu.

Těšíme se s vámi na dubnové představení v příštím roce. Zdá se, že původně ohlášený pan Procházka nebude moci přijet, ale to nám vzájemné setkání neprekazí. ■

Honza Šmíd jako Treska

FOTO AUTORKA

vák a rád věří, ale ta hra ho má přesvědčit o opaku). Vážné situace se snažil prospikovat vtipnými poznámkami, lehkou ironií, tahy jakoby z lekce logiky vybudil v divákovi všechny smysly pozornosti, které dokázal různými oklikami udržet v pohotovosti až do samotného konce. Divák je plně soustředěný a doslova hladově hlít každé slovo ze scény. Privátní soutěživost ho vyburcuje k dohadům a ke ctizádosti odhalit zapeklitější situace a s ní i podstatu dění. Ale až na konci hry se dozví, že vlastně byl svědkem hry ve hře stejně jako všichni, kdož účinkovali. Takže stejně neuhádl... Nikdo, kromě dvou, v ní totiž nezastupoval postavu, kterou ztělesňoval. Všichni, až na Treska a Ošetřovatelku jsou – ale neprozradím. Nejdrmatičtější, i když nejlidštější je tolik se odlišující od ostatních, byl potulný malíř Treska (Honza Šmíd, na kterého režisérka prozradila, že byl jediný, který netoužil po krácení textu). Šťavnatý jazyk a nenucené chování jakoby nabádaly di-

Když jsem přišla v neděli večer domů, potěšily mne vaše vzkazy, milí diváci, o tom, jak se vám představení líbilo. Byl to dlouhý den a ještě delší týden, neděle není jenom představení, ale také úklid, rozebrání scény, třídění kostýmů a rekvizit. Potom se to všechno musí rozvézt, a tak člověk přijde domů pěkně unavený. Ale je to také smutné – končí totiž radostná povinnost chodit třikrát týdně na zkoušky a dělat divadlo s dobrou partou lidí. Měli jsme úžasnou pohodu, i když to nebylo jednoduché a byly překážky, zvládli jsme to – podle vašich reakcí – celkem dobře. Herecké výkony byly úžasné. Vážíme si vaši přízně a hlavně vašeho pochopení a shovívavosti na nedělním představení. A abychom to ukončili radostně, jednomu z našich charakterů plníme podle skriptu hry jeho životní přání – Tresko, konečně máš svoji fotku v novinách! Dáša Beláčíková

ním představení (nesla to statečně) nepromluvil ani hlásku, takže její text četla v záskoku Eliška Latawiec s Lenkou Novákovou, když zrovna nehrály, na střídačku, a také to nesly statečně? Jaký má důvod vydirat ošetřovatelka (Eliška Latawiec, která má za sebou již pětiletou „scénickou předeheru“ v Karlínském divadle v Praze) Daniela Corbana, který neustále tvrdí, že se všichni proti

ně jako by se povzbuzovali, hlídali si nástupy, poslouchali se navzájem (to je důležité), aby správně reagovali, aby event. zvrátili frázi zavádějící situaci do nepatřičné uličky. Největší kláda ležela na bedrech Martiny, který se smířil s tím, že je v celém představení pořád na scéně a že veškerá pozornost diváková byla soustředěna na něho. Ostatně, její osud potkal i ostatní, protože čím

Tak vidíte, slíbil jsem, že budu psát o muzice, o jazzu a jeho mistrech (a mistryních), potažmo o svých zkušenostech na scénách klubu, hospod a barů třech kontinentů, ale snad mně čtenáři prominou, když trochu odbočím a budu psát o politice.

V posledních letech se o politiku zajímám stále méně, protože čím víc stárnu, tím víc mi dochází, že korupce je sladký jed, který ochutná mnohý politik, ba i ten, který se zpočátku zdál schopný i sympatický. Sliby politiků všech stran mně znějí jako sóla nedávno zesnulého saxofonisty Ornetta Coleman: technicky virtuózní, ale citově prázdná. Nevěřím skoro nikomu, ani v Kanadě a ani v USA, o morálně zkrachovalé Evropě nemluvě. Přesto bych rád napsal pár slov o stávajícím fenoménu americké politické scény, Bernie Sandersovi.

Na první pohled a poslech je pan Sanders sympáťák. Ve svých 73 letech má

Moje muzika Pro ND George Grosman (2)

energii o mnoho mladšího muže, vyjadřuje se přímo, přesnou angličtinou, nepřezývkává hesla jako královna Hillary a neplácá o náboženství a jeho roli ve školství jako občas bývalý gubernátor Huckabee (celkem milý člověk, až na to pábníkářství). Sandersovi se podařilo získat od svých příznivců fenomenální sumy a jeho projevy mají obrovskou návěstnost. Jeho hlavním motivem je, pokud ho správně chápu, přeměnit Ameriku v jakési Dánsko nebo Švédsko; ve společnost, kde jsou základní svobody neporušené a kde je propast mezi bohatým a chudým malá, skoro mizivá, kde jsou univerzity levné a všem přístupné a kde jsou daně astronomické. A jeho fanoušci skandují (vidíte - slovní hříčka - skandují a Skandinávie, náhodně, ale sranda) Bernie, Bernie, Bernie a We stand together, jako kdyby metamorfoza USA v malý severský stát byla aktuální a vůbec možná. Chiméra Sandersovy ekonomické teorie se pak přemílá ve sdělovacích prostředcích sloganem jako economic disparity; a wealth redistribution. Je zajímavé, že já jako emigrant chápu instinktivně, že Amerika chce být Amerikou a ne Švédskem a hlavně, že i mnozí ve Švédsku chtějí být Amerikou a ne Švédskem, a přitom miliónům Američanů to nedochází. Amerika je nejen stát, nejen politická entita. Amerika je hlavně SEN. Sen o svobodě. Sen o bohatství. Sen o štěstí. Sen o nekonečném obzoru. Sen o hlubokém sebe-uskutečnění. Čili sen o věcech, o ideálech, o pravdách, které skandinávský socialismus nejen neumožňuje, ale i hatí! Socialismus, ať už ten s lidskou tváří, nebo ten severo-korejský nelidský, je ve své zásadě prosazovatelem záluďného kompromisu: dej nám velkou část výdělků, dej nám velkou část snu o své roli na této zemi a my se ti odměníme JISTOTOU. Budeš mít jistotu, že nebudeš hladovět, že budeš pracovat anebo - kdybys nepracoval - že se o tebe od kolébky do hrobu postaráme. Jsou tací, co tento kompromis přijmou a přijmou rádi. Připomeňme si, že v Česku je dodnes dost lidí, kterým se stýská po době před rokem 1989. Ale takových není většina. Člověk ve své zásadě touží po co nejmenší omezené svobodě. Po co nejširším rozmachu, největším dopadu svých projektů, tužeb, cílů. A za to se platí. Platí se za to určitou nejistotou, určitou úzkostí, někdy i strachem o živobytí.

A přece většina z nás bude volit systém, který maximální sebeprosazení umožňuje, a ten systém se jmenuje kapitalismus, a nejlepším praktikantem tohoto systému jsou Spojené státy. Věřte mi, že nežiju v iluzi. Vidím tady v Americe věci, které se mi nelíbí a které jsem rád, že Kanada odstranila. Přesto prese všechno je Amerika stále magnetem pro celý svět. Ne proto, že je obrovským Švédskem, ale proto, že je bláznivou, šílenou, neuspořádanou, chaotickou, bohatou, chudou, pestrá, nezkrocenou, nesocialistickou Amerikou. Pozn.: Vzhledem k tomu, že nám autor k našemu potěšení poslal dodatečně třetí část své úvahy, seriál ukončím až po ní. ■

POKRAČOVÁNÍ

IT ALL BEGAN WITH PRINCE RUPERT

The Story of Czechs and Slovaks in Canada - potřeť

V říjnu loňského roku jsem v některých krajských novinách psal o prvních dvou vydáních knihy, jejíž název je také titulem tohoto článku. Poděkoval jsem tehdy lidem, kteří se o obě vydání zasloužili a oznámil plán na třetí, rozšířené a nepochybně poslední vydání, jež zaznamená také životy a činnosti lidí, kteří v době druhého vydání v roce 2005 ještě nedožili. Poněvadž jsem krátce potom onemocněl, veškerá práce na knize ustala. Teprve před několika málo týdny mne nemocnice daly trochu dohromady a Eva Mestecová, která se mnou spolupracovala na předchozích vydáních, přislíbila pomoc na poslední verzi knihy. Dovolují si vás tedy tímto znovu oslovit. Kniha vychází opět anglicky. Je záznamem o životě a činnosti generací, které buď do Kanady přišly nebo se zde narodily a vyrůstaly, a dnes mnohdy již plnoučnou češtinou nebovoří anebo česky nechtou. Je také záznamem o činnosti krajských organizací a medií, jichž zůstává trvalou reklamou.

Minulá vydání se setkala s velkým zájmem našich krajanů a pěkná řádka Kanadanů jiného než českého a slovenského původu nám řekla, že i pro jiné je tato kniha výstředně zajímavým záznamem o životě a práci jedné kanadské národnosti skupiny a zaslouží si, aby byla uchována pro budoucí pokolení. Dokonce projevíli touhu, aby se i jejich národnosti menší v Kanadě podařilo dát takovou publikaci dohromady. Kniha už prokázala svou užitečnost v rukou kanadských studentů studií v Evropě, i v rukou delegací českých politiků v Kanadě a Kanadánů, jejichž úkolem je vědět co možná nejvíce o každé větší etnické skupině v Kanadě žijící. Kniha si zaslouží, aby byla zachována už jen pro výčet Čechů a Slováků, kteří v tolika úsech lidské činnosti po sobě zanechali stopy výjimečné práce - od základání nových osad nebo podniků, po věhlasné umělce a vědce, sportovce či organizátory desítek cest do Canadian High Arctic, nebo filantropy.

Třetí vydání knihy It All Began With Prince Rupert, které bude mít přes 500 stran a bohatou fotografickou dokumentaci, vyjde v roce 2016, a je vedle soukromých čtenářů a dárců určeno také pro univerzitní a významné veřejné knihovny v Kanadě, USA a Evropě. Počet těchto institucí lze snadno zjistit, ale potřebujeme vaši pomoc pro zjištění zájmu v našich komunitách i širší veřejnosti mimo jiné také proto, abychom měli solidní odhad nákladů na tisk a distribuci. Proto prosím, abyste mi co nejdříve, ale nejpozději do konce prosince tohoto roku, sdělili, o kolik výstřední máte zájem. Kniha bude nejen zajímavým doplňkem vaší domácí knihovny, ale také krásným dárkem pro přátele.

Vaše pomoc je vítána také z hlediska obsahu knihy, zejména té části, která přináší profily našich významných

krajanů v Kanadě. Jestliže v knize už jste, dejte nám vědět, jestli se něco v údajích změnilo, a jestli v ní nejste a myslíte, že tam patříte, pošlete nám o sobě jeden odstavec informací (asi 250 slov), a eventuelně také svoje návrhy na začlenění jiných významných členů českých a slovenských komunit v různých koutech Kanady.

Mnozí čtenáři mají nebo znají první a/nebo druhé vydání Ruperta, ale proto z vás, kteří jste knížku nikdy neviděli, další řádky nabízejí krátké nahlédnutí a snad vzbudí váš zájem o její nové vydání. V úvodu kniha přináší krátké zamyšlení nad národní povahou, a historický pohled na to, jak se vnímáme my a jak nás vidí jiní od dob mnicha Kristiána v 10. století, přes Nevilla Chamberlaina nebo Winstona Churchilla a S.Harrisona Thomsona až po vlnu českých a slovenských filmů z šedesátých let 20. století i po roce 1989 a jak je/nás vnímá třeba kanadský filmový kritik. Zarjímavý je citát z eseje o Tomáši Garrimayev Masarykovi, kde Harrison Thomson říká, ...[Masaryk] came from one of the smaller and almost unknown peoples on Europe... But size is not quality and history ultimately judges quality... The Czech and Slovak peoples have a spiritual tradition which may be regarded as unique among the peoples of Europe, whether Slavic or non-Slavic. Whereas the heroes of most of the peoples of Europe are their great conquerors - Charlemagne, Napoleon, Frederick Barbarossa, Frederick the Great, Gustavus Adolphus, Peter the Great - the heroes of the Czechs and Slovaks are men of sensitive heart and mind. The greatest being John Huss, a religious reformer, a lover of truth...

Následující kapitola je věnována Čechům a Slovákům, kteří se zapsali svým významem do dějin nejen svých národů, ale ve světovém měřítku, ať už jde o mučedníky, svaté, filozofy a učence, politiky, průmyslníky, umělce nebo sportovce. Jistě si každý vybavíme celou řadu jmen, která v knize jsou a na která jsme právem hrdí v mnoha oborech lidské činnosti, ale překvapí vás, kolik jmen zapomenete nebo ani neznáte. Třeba věhlasný houslista Váša Příhoda, který byl v pěti letech považován za fenomén, v osmi letech hrál Beethovenovy a Brahmovy koncerty, v patnácti se předvedl v Paganiniho koncertu a s doporučením slavného dirigenta Arturo Toscaniniho měl otevřené dveře do koncertních sálů po celém světě. V roce 1948 získal turecké státní občanství, které mu nabídli turecký velvyslanec v Itálii. Hrál na slavné Stradivariho housle Camposelle z roku 1710, které krátce před svou smrtí v dubnu 1960 věnoval Československé republice s přáním, aby ve hře na ně pokračoval jiný slavný český houslista, Josef Suk. Nebo Gustav Frištenský, řecko-finský zápasník, který se narodil 1879 v Křečhoři u Kolína. Za pět let amatérského zápasení vybojoval na 2000 utkání a ani jedno neprohrál. Jako profesí-

onál nastoupil k 8000 zápasům. Medaili amatérského mistra Evropy získal už v roce 1903, a bylo mu právě 50 let, když se stal roku 1929 profesionálním mistrem Evropy v řecko-finském zápase. V roce 1911 byl na turné po Jižní Americe a 1913-1914 po Severní Americe. Samozřejmě že v knize nemůže chybět krátký přehled dějin Čechů a Slováků v srdci Evropy, od bájných začátků a prvních doložených státních formací, přes zlaté i temné časy až k současnosti, a existenci dvou států a jejich členství v Evropské unii. Příštích asi 150 stran je o novém domově v Kanadě. Počínaje českým emigrantem, který do Kanady nikdy osobně nedorazil, ale její rozvoj ovlivnil: princem Rupertem (Ruprecht), který se v roce 1619 narodil na pražském Hradě českému králi Fridrichu Falckému a jeho manželce, anglické princezně Alžbětě Stuartovně. Dnes máme na severu území zvané Rupertova země a jeho Hudson Bay Company stále prosperuje. Dopátrat se prvního Čecha a/nebo Slovaka, který do Kanady dorazil je pravděpodobně nemožné. Ale víme, že mezi prvními byli Moravští bratři, kteří po prvním tragickém pokusu v roce 1752 získali v roce 1771 založili první stálou misi mezi Inuity v Nainu na severním pobřeží Labradoru.

Dočtete se spoustu zajímavostí o krajském životě a krajských organizacích a hlavně o tom, jak jednotlivci, Češi a Slováci, naložili se svou svobodou v Kanadě, k čemu ji využili a jak se formoval náš příspěvek pro rozvoj Kanady. Je tomu věnováno víc než sto stran a jmen zvučných i méně známých je tu uvedena spousta.

Posledních zhruba sto stran je věnováno Profilům zajímavých osobností českého a slovenského původu v Kanadě. Vedle všeobecně známých osobností je tam řada lidí, kteří jsou známi třeba v městě nebo provincii, kde žijí, jako třeba malíř Dušan Kadlec v Halifaxu, nebo jejich práce má vliv mimo Kanadu, jako třeba profesor Manitobské univerzity Václav Smil, vynikající odborník a oblíbený autor Billa Gatese. Je to opravdu zajímavé čtení, doplněné rejstříkem a prameny. Doufám, že knihu podpoříte svým zájmem. Její cena bude 30 CAD plus poštovné.

Vážení čtenáři, nejsem si úplně jist, co mě k napsání tohoto upozornění přimělo, zda jde o výsledek zralé úvahy nebo spíše o citovou reakci. Když listuji tou knihou, o které zde píši, jsem okouzlen čistotou lidských dobrých lidí, kteří se čestně a pracovitě probíjeli nesnadným životem, aby nejen sobě ale i jiným mohli nabídnout skvělou lepšího života. Když se zastavím u jména někoho, koho jsem dobře znal, zdá se mi, jako by se jeho jméno rozsvítilo, jako by mi děkoval za návštěvu. ■

28 COUNTRIES
28 MOVIES
NOVEMBER
14-28th THE ROYAL
608 COLLEGE ST.
eutorontofilmfest.ca

DISCOVER BEYOND BOUNDARIES
#EUFF2015

at The Royal
608 College St.
Toronto

EUFF is pleased to introduce its program for 2015!
With 28 films from 28 European countries - including 2 North American premieres, 9 Canadian premieres and 13 Toronto premieres - EUFF 2015. Festival visit by clicking:
<http://www.eutorontofilmfest.ca/index.php/schedule>

Českou kinematografii zastupuje komedie Pojedeme k moři (To See the Sea), režie Jiří Madl. ÚTERÝ 24. listopadu od 18:00.

General admission to screenings is FREE, but if you ABSOLUTELY MADLY want to see a film, we have you covered. You can book your ticket in advance for \$10. So cheap, right?

Kdybych chtěla psát o ženách, které neočekávaným způsobem změnilly životy geniálních mužů, vybrala bych si z nich především Lydiu Lopuchovou. Narodila se roku 1892 v Petrohradě. Její otec byl uváděm v Alexandrijském divadle, zatímco její matka se nikdy nenačila dobře rusky - pocházela ze skotsko-německé rodiny z Baltických států, pravděpodobně z Litvy. Lydin bratr se stal slavným ruským choreografem a další dva bratři a sestra, stejně jako Lydia, byli profesionálními baletními mistry.

jího úmyslu komponovat. Měla z toho deprese, a po setkání a přátelství s Freudem je přičítala tomu, že musela svůj tvůrčí talent potlačit. S Mahlerem měla dvě děti, a když její dcera Maria Anna zemřela v pěti letech na

hlera, Gropia a Werfela. Zatímco s Gropiem se rozvedla, Mahler a Werfel ji zemřeli. Kromě toho inspirovala několik umělců, známých i neznámých. Její život ale nemohl být

MÚZY

Pro MD Hanka Smithinová

spálu, pochopil i Mahler, že ženě musí pomoci také umělecky. Od té doby začal podporovat její tvůrčí talent - pod jeho vedením publikovala pět písni. Alma však skládala dál a nakonec jich vyšly skoro dvě desítky.

Na sezónu jezdili Mahlerovi často do New Yorku, kde Mahler dirigoval v opeře. Skladatel měl však choré srdce a v roce 1911 se vrátil z Ameriky s těžkou infekcí, které podlehl.

Po Mahlerově smrti měla Alma vztah s malířem Oskarem Kokoschkou (1886-1980), se kterým se znala ještě za manželova života. Kokoschka vytvořil mnoho děl, ke kterým ho inspirovala, nejslavnější z nich je Ptáče ve větru. Kokoschka si však na Almu dělal velké nároky a to ji svazovalo. Proto, když po vypuknutí první světové války odešel Kokoschka do armády, jejich vztah se rozpadl, přestože Kokoschka byl ze zdravotních důvodů z armády brzy propuštěn.

V té době se už také znala s Walterem Gropiem (1883-1969) - členem skupiny Bauhaus, který byl hluboce pod vlivem expresionismu. Přestože také bojoval v první světové válce a dostal železný kříž Za zásluhy, Gropius věděl, že bude za nacismu pronásledován, takže ještě včas utekl a v roce 1934 zamířil do USA. Ale to je pozdější historie.

S Gropiem měla Alma dceru Manon, která ji zemřela na obrnu ve věku devatenácti let. Skladatel Berg napsal na památku Manon houslový koncert.

Ještě jedno dítě se narodilo Almě, pokud byla manželkou Gropiovou, a sice chlapeček, který však také do roka zemřel. Jenže ten ve skutečnosti nebyl synem jejího manžela. Byl důsledkem dlouhodobého vztahu se spisovatelem Werfelem (1890-1945). Werfel se narodil v Praze a byl přítelem Frazie Kafky. S Almou se stýkal dvanáct let a nakonec se vzali v roce 1929. V roce 1938 opustili Rakousko a utekli do Francie, kde žili jen dva roky. Po obsazení Francie nacistickou armádou se snažili dostat se do USA. The Emergency Rescue Committee jim pomohla, ale museli putovat pěšky přes Pyreneje do Španělska, odtud do Portugalska a teprve pak z Portugalska do New Yorku. V Americe se přestěhovali do Los Angeles. Tam se Werfel stal slavným hlavně svojí spanilou knihou Píseň o Bernadettě, venkovské dívce, které se zjevovala Paní, snad Panna Marie, a která objevila léčivou vodu v Lourdech. Po Werfelově smrti se Alma vrátila do New Yorku, kde je pohřbená vedle své dcery Manon. Alma tedy měla tři manželství: Ma-

řtátní, když ze čtyř dětí ztratila tři. Žila ve velmi pohnuté době v Evropě, a dožila v New Yorku, kde zemřela 11. prosince 1964 ve věku 85 let. Byla to krásná žena, múza mnohých, ale narodila se do špatného osudu, protože byla židovka v Evropě devatenáctého a dvacátého století.

mytizuje obraz této jistě neobyčejné ženy, nevyhýbá se přitom ani odhalování temných stránek její povahy (včetně celoživotního sklonu k antisemitismu) a přináší tak zcela nový portrét „velké vdovy“, jak Almu s lehkým posměchem nazýval Thomas Mann. ■ OBR. WIKIPEDIA, POKRAČOVÁNÍ

Ask the Lawyer §§ Ask the Lawyer

Question: I've been working for an Ontario company for five years and was recently fired. I didn't do anything wrong. Can they fire me? What are my rights?

Answer: This is a very common question. As a general rule, any employer can terminate any employee at any time, as long as they provide the correct amount of notice beforehand, or payment in lieu of notice. Before a lawyer can give you a full answer, they need to ask many questions, however the main things that will usually govern your rights are a) Did you have a signed employment contract?, and b) Were you in a unionized position?

If you were unionized, in most cases a lawyer cannot help you. You will likely need to deal directly with your union, and they will have to represent your interests. If you were not unionized and signed an employment contract before you started working, it may limit the amount of "pay in lieu of notice" to which you are entitled. The starting point is to see what the contract says about entitlement to notice. Although this may seem clear from the wording, this isn't always the case. Make sure that a lawyer reviews it before signing anything that makes a settlement binding!

In Ontario, the Employment Standards Act ("ESA") sets the minimum amount of notice that an employer must give an employee before they can be fired. In many cases, an employee will be entitled to significantly more than this minimum amount. Many employment contracts are poorly written, and although they may claim to limit entitlement to just the minimum required under the ESA, courts have looked very carefully at the language to make sure that the contract meets all of the requirements of the ESA. If any portion of the ESA is breached, the whole section of the employment contract dealing termination is invalid.

Judges have, over time, developed a set of factors to determine how much notice an employee should receive when they are terminated if they are not limited by an employment contract. These factors include age, the position you held, the length of employment, your compensation before you were terminated, and whether alternative employment is available.

In the case at hand, we only know that the employee was employed for five years. Let us assume that this was a junior position, with a relatively young employee, and no signed employment contract. In such a case, if there are no additional factors (bad faith, Human Rights Code violations, inducement, etc.) a court may award between four and eight months of notice.

If this was a more senior employee, in a managerial position, and with fewer prospects of finding a new position, he or she may receive up to 6-10 months of notice on the high end of the spectrum.

In both cases, the employee has an obligation to look for new work, and to show that he or she is actively searching. If that employee then finds a new job, the former employer as a general rule does not have an obligation to pay for longer than it took to find the new position. There are exceptions to this rule, but it is important to keep this in mind.

I strongly recommend that before you accept a new job, you consult an employment lawyer to determine what you're actually entitled to, should you be terminated. Although people naturally wish to avoid paying for something they don't feel is absolutely necessary, it is well worth knowing before you start a new position whether you will be entitled to just the minimum under the ESA, whether you can be temporarily laid off for no reason, and whether you will be limited in your future employment options as a result of non-competition clauses.

If you've already been terminated, never sign anything without speaking with a lawyer. I provide a free consultation for terminated employees, so you can know your rights before committing anything to paper. ■

MARTIN ZATOVKANUK, PRÁVNÍK a NOTÁŘ

České a slovenské komunity nabízím právní poradenství a řešení v těchto specializovaných oblastech:

- fyzická a psychická újma způsobená při dopravní nehodě či jinak
- obchodní právo
- právo nemovitostí
- plná moc

- právo obchodních společností, obchodní spory
- zástavní právo
- pracovní právo
- poslední vůle

■ angličtina ■ čeština ■ francouzština

647-669-4369 martin@zlegal.ca
1984 Yonge St. Toronto ON M4S 1Z7

Z-LEGAL

Kam Putin míří?

Z českého internetu:
<http://orgo-net.blogspot.sk/2015/11/rusko-odvaznym-letem-doj-jemu-zadrzelo.html>="Rusko odvážným letem do Jemenu zadrželo „spolupracovníky“ CIA, kteří sestřelili letadlo v Egyptě”
 “Oldtimers” si při čtení této zprávy vybaví podobné události z WWII:

“Podle sovětské tiskové agentury popravili němečtí vrahové SS 20 tisíc polských důstojníků v Katynském lese.”
 Teprve po mnoha letech se Rusové přiznali, že popravu provedli příslušníci NKVD na příkaz Berii.

Němci ale nebyli za sověty v pro-válečné propagandě nijak pozadu, když na příkaz Hitlera bombardovali na začátku WWII vlastními letouny, se zamaskovanými znaky, vlastní obyvatelstvem a aby vyvolali u Němců proválčnou náladu oznámili světu, že to

provedli nepřítel Říše. I tato událost našla po válce práve vysvětlení.

A tak zůstává otázka, kam soudruh plukovník KGB Putin míří? Té jeho vymyšlené pohádky o agentech CIA dnes asi stěží kdo uvěří (s výjimkou hrstky komunistických pohrobků a oplechovaných generálů).

Rychle se zhoršující hospodářská situace a nespokojenost obyvatelstva v Rusku straší soudruha Putina natolik, že cítí nutnost povzbudit morálku a protiamerické nálady, aby odvrátil pozornost od skutečné situace doma.

Kam tyto pohádky povedou, se asi brzy uvidí. Kdo si zahrává s ohněm se dříve nebo později popálí, tak pozor na prsty, soudruhu Putine.

V Rusku je taky internet z celého světa a hodně mladých umí číst i v jiném jazyce.

Už ani v Rusku nelze nařít lidem co mají a nemají číst a co si tom všem mají myslet.

Milan Frýbort
 Tory Hill, On.

Pozn. red.: Máte také svůj názor na některé věci? Napište nám.

BRITSKÝ GO-ORDER

Po několika dlouhých týdnech jednání a výměny depeší se konečně podařilo vyjasnit podmínky návratu čs. letectva z Velké Británie do Československa. Dne 18. července 1945 tedy A/V/M William F. Dickson tedy mohl konečně vydat pro čs. letectvo tzv. go-order, jímž de iure zahájil přepravu čs. letectva do vlasti. Již dva dny na to, 20. července, zahájily jejich dopravu vzduchem Halifaxy a Stirlingy britských transportních perutí RAF a 30. července, po předchozí rekognoskaci ruzyňského letiště se připojily i Liberatory od 311. perutí, o jejíž dopravní činnosti se ještě zmíníme.

Organizaci a průběhu vlastního přesunu určil svým rozkazem A/V, div. gen. RNDr. Karel Janoušek, KCB. Rozkaz sice nesl datum až 30. července 1945. Je ale zřejmé, že zásady přesunu byly dohodnuty již předtím, neboť v rozkaze jsou zmiňovány již některé předtím realizované kroky. Podle tohoto dokumentu se do Československa měly přesunout všechny jednotky, tj. 310., 312. a 313. čs. stíhací peruť společně se svými servisními jednotkami 6310., 6312. a 6313. Servicing Echelon (všechny t.č. v Manstonu), dále 311. čs. bombardovací peruť (Tain) společně se 4311. SE (Leuchars), Čs. letecké depo (Cosford a St. Athan) a Inspektorát čs. letectva (Londýn). Čs. letci, kteří byli ve výcviku v britských jednotkách, podléhajících Flying Training Command a Technical Training Command, měli být od nich propuštěni dnem 13. srpna, dopravní letci od Transport Command pak dnem 17. srpna 1945.

Pokud jde o leteckou techniku, mělo se přesunout 54 nových stíhacích letounů Spitfire LF.Mk.IXE (3 x 18 strojů) společně s 25 % zálohou, tj. 16 Spitfire LF.Mk.IXE (kterou měly peruť obdržet do 12. srpna 1945), dále tři spojovací letouny Auster AOP.Mk.III (3x1), 15 letounů Liberator GR.Mk.VI s 1 spojovací letoun Oxford Mk.II. Dohromady 89 letounů. Společně s nimi měl být přepraven základní materiál o celkové hmotnosti 100 tun (35 tun pro tři stíhací peruť, 35 tun jedna bombardovací peruť, 20 tun čs. depo a 10 tun Inspektorát), vše bez osobních zavazadel, jejichž hmotnost byla stanovena na 200 liber na osobu (počítalo se s přesunem asi 1500 osob). Kromě toho měla být přepravena tříměsíční záloha technického materiálu a náhradních součástek o celkové hmotnosti 90-100 tun (stíhací 45-50 a bombardovací rovněž 45-50 tun).

Jako výchozí letiště byl logicky určen jihoanglický Manston, odkud již několik měsíců působily 310., 312. a 313. stíhací peruť, a kam se již 23. července ze skotského Tainu přesunul předvoj letounů a personálu 311. bombardovací perutí (přesun zbytku perutí byl dokončen 3. srpna 1945).

Materiál a personál měly přepravo-

POSLEDNÍ DOMA

Pro ND Jiří Rajlich (2)

vat čtyřmotorové Liberator 311. peruť zbavené válečné výzbroje a technicky přizpůsobené k přepravě materiálu a cestujících a s osádkami redukovánými na pět mužů (dva piloti, navigátor, radiotelegrafista a palubní mechanik). Nakládání v Manstonu měli řídit S/Ldr, kpt. Alois Šedivý, DFC, DFM (29. července – 4. srpna), W/Cdr, mjr. Jan Kostohryz, DSO (4. – 7. srpna) a W/Cdr, mjr. Josef Šnajdr, DFC (od 7. srpna až do ukončení, které se předpokládalo 19. srpna 1945). Vlastní přeprava personálu a základního materiálu měla začít 30. července, záložní materiál měla začít dopravovat dnem 8. srpna britská 38. skupina s letouny ze základny Rivenhall a Holmsley South.

LETECKÝ MOST

První let příslušníků 311. perutí do vlasti nese datum 25. července 1945. Z Manstonu jej vykonala osádka Liberatoru GR.Mk.VI EV953 (PP-K) velitele A-letky, S/Ldr Aloise Šedivého, DFC, DFM. Nešlo však o přepravu let v vlastním slova smyslu, nýbrž o rekognoskaci ruzyňského letiště a o dojednání organizace přijíma-

tva, kteří byli dopraveni do vlasti, většinou proto, aby zorganizovali Staging Post na cílovém letišti. Po vytvoření zavazadel a nezbytného materiálu o celkové hmotnosti přibližně 12 tun se Liberator ještě téhož odpoledne vrátil zpátky do Anglie. „Ode dneška bude se vracet do Prahy den co den jistý počet našich letců z Anglie a očekává se, že v krátké době se vrátí všichni naši letci i se svými letadly.“ ujišťoval veřejnost pražský tisk. Za situace, kdy 311. čs. bombardovací peruť měla k dispozici 15 Liber-

Praha-Ruzyně 13.8.1945

Pochod Prahou 21.8.1945

ni dalších letounů. Z toho důvodu se na palubě stroje nacházeli ještě velitel perutí, W/Cdr Jan Kostohryz, DSO společně s náčelníkem štábu Inspektorátu čs. letectva, G/Cpt Josefem Schejbalem, CBE a čs. styčným důstojníkem u Transport Command, W/Cdr Josefem Šnajdrem, DFC.

Vlastní přepravu materiálu a personálu zahájila 311. peruť 30. července 1945. Kolem poledne na Ruzyni přistálo prvních pět přeplněných Liberatorů GR.Mk.VI, které pilotovali kapitáni F/Lt Rudolf Polívka (EV883/PP-C), F/O Arnošt Jedounek (EW295/PP-E), F/O Vratislav Žezulka (KG917/PP-D), F/O Rudolf Haering, DFM (KG862/PP-T) a P/O Miroslav Šigut (EV994/PP-G). Kromě 25 příslušníků jejich osádek se na jejich palubách nacházelo celkem 45 příslušníků čs. letec-

torů, mělo z Manstonu denně odletat do Československa pět strojů, a to zpravidla v hodinových intervalech. Režim denní pětky letounů byl stanoven následovně: první den, pokud to počasí dovolovalo, se z Manstonu startovalo kolem 08.00 a v Praze přistávalo přibližně ve 12.00. Mezi 12.00 a 15.00 obvykle probíhalo vyložení a odpočinek osádky, v 16.00 se startovalo z Prahy a ve 20.00 opět přistávalo v Manstonu. Na druhý den byla v Manstonu plánována údržba, doplnění a ošetření letounů. Třetí den mělo probíhat jejich nakládání a čtvrtý den další odlet do Prahy a zpátky.

Původně se uvažovalo o tom, že Liberator budou využit jen k přepravě personálu a materiálu čs. letectva z Velké Británie. Na základě žádost-

ti pražského MNO z 11. září, kterou britské Air Ministry schválilo 26. září 1945, pak však byly Liberatory 311. perutí poté použity i k přepravě čs. civilních příslušníků – repatriantů.

Přelety měly být zahájeny 30. září 1945, a to nejméně třemi letouny denně. Liberatory měly startovat ze základny Pershore, kde již 16. září 1945 byla zřízena tzv. pražská kyvadlová služba (Prague Shuttle Service). Z Pershore se však létalo jen do 3. října, neboť jako výchozí letiště bylo nakonec určeno letiště Blackbushe (16 kilometrů jihojihovýchodně od Readingu, jihoanglické hrabství Hampshire), kde byla na počátku měsíce zřízena přechodná základna jednotky pro odbavování a doplňování strojů palivem s přibližně 15 (později 34) čs. pozemními technikami. Od-

bavování zde řídil W/Cdr, pplk. Josef Šnajdr, DFC. Hlavní základnou perutí se stala Praha-Ruzyně, kam se mezitím přesunula i jednotka technického zabezpečení. V průběhu celkem 79 letových dnů 311. perutí v rámci „leteckého mostu do ČSR“ vykonala celkem 223 letů, v jejichž průběhu nalétala 1500 až 1600 letových hodin.

Na svůj úkol, jehož rozsah stoupil ještě o onu přepravu civilních repatriantů, by však sama rozhodně nestačila – pokud měl být splněn v reálném čase. Na dopravní činnosti se tudíž podílely i britské jednotky Transport Command. Zpočátku šlo o dvoumotorové Dakoty Mk.III a Mk.IV od 24. a 147. perutí ze základny Hendon, resp. Croydon, podléhající 47., resp. 46. skupině Transport Command. Co do přepravního tonáže však větší díl práce na „leteckém mostu“ odvedly velkokapacitní čtyřmotorové stroje, náležející do sestavy 38. skupiny Transport Command, ještě nedávno podřízené Spojeneckému expedičnímu letectvu (AEAF). V průběhu 29 letových dnů, v rozmezí od 20. července do 28. října 1945, vykonala 38. skupina v rámci leteckého mostu do Československa celkem 330 letů (z toho 196 letů připadalo na Halifaxy Mk.III a Mk.VII od 190., 296., 297., 298., 620. a 644. perutí a zbylých 161 letů na Stirlingy Mk.IV od 196., 295., 299. a 570. perutí). Jejich přepravní kapacita i komfort byly větší nežli u nouzově upravených Liberatorů.

Odbavování repatriantů zabezpečovala Československá repatriáční mise (na adrese Cadogan Gardens 53, London SW3). Přepravu různých nákladů pro potřeby MNO a čs. vlády na výchozí letiště zajišťovala Čsl. zásobovací a dopravní společnost FURSECROFT (se sídlem na George Street, London SW1) ■.

POKRAČOVÁNÍ

KAROL KABAT, CONSULTANT
 Investors Group Financial Services Inc.

Cell: (289)259-2365
 Phone: (416)292-7229 ext. 524
karol.kabat@investorsgroup.com

305 Milner Avenue
 Toronto ON M1B3V4

Investment Planning (RRSP, TFSA, RESP, Non-registered investments)
 Insurance Planning (Life insurance & Accident and sickness)
 Retirement Planning
 Estate Planning
 New home purchase planning

Insurance products and services distributed through I.G. Insurance Services Inc. Insurance license sponsored by The Great-West Life Assurance Company.

Call or send me an email for free consultation

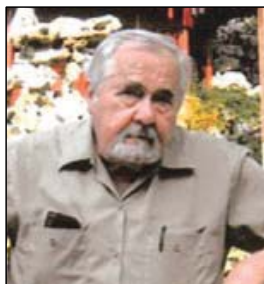
Životní příběh mojí ženy, někdejší slečny Lim (3) Pro ND Ota Ulč

Dáváme se na pochod. Lidovláda zachovala unikátní pravidla z předválečných dob, totiž zákaz vjezdu vozidlům všeho druhu. Tristní byl dojem za naší první návštěvy začátkem osmdesátých let při pohledu na okolní sešlost, zanedbanost, způsobenou časem, tropickým klimatem a vládní politikou neinvestovat do bytového fondu. Opadaná omítka, polámaná okna, zhaslé oči domů s nahnilými žaluziemi na jednom pantu. Tohle že je jeden ze zámků, kde Priscilla prožila dětství? Tam, kde bydlívala jedna rodina se služebnictvem, je teď napěchováno aspoň sto lidí. Však prostor se zdá být tím největším čínským luxusem. Párkrát jsem pozdravil nájemníky, kteří nereagovali. Můj excentrický tchán mě v Americe požádal, abych se mu podíval po pokladu. Po dvou pokladech. S plánek a majlíkem v ruce jsem u vchodu či spíš vlezu bušil do prachu, co se tam spekl za všechna léta lidovlády. Slezl jsem do hlubin. Jin aby tam na nás nečíhali hadi, strachoval jsem se. Neohrozila nás ani myška. Prázdnost, vymeteno. Druhý poklad se měl být v trezoru na nejvyšším poschodí. A tam, kde jsme si měli nacpat kapsy drohokamy, byla ve zdi jen díra – ne našli jsme tedy ani prázdný sejf. V opuštěné zahradě za rozpadlou zdí jsme vlezli do neméně opuštěného paláce, ze slepých oken mu rostly lodihy a menší stromky. Po schodech do zdevastovaného vestibulu kdysi diplomatického sídla vedl přírodní zelený koberec. V komnatách někdejších recepcí a dýchánek sídlila smrt zášle doby.

To bylo tehdy. Teď už je zanedbaná končina důkladně zvelebována, hodně návštěvníků se tam hrme okoukávat výsledek, nálada se zdá být převážně sváteční. Ejhle, na rohu mezi pilnými obchody TOURIST BUREAU, pojďme tam. Na rozdíl od uličního hemžení, uvnitř jsme byli jedinými návštěvníky. Rozhlížím se po mapách, brožurkách, ty ale vesměs až výlučně v čínštině. Co asi mohla znamenat čtyři tato slova: LAOBIESHU CONGSHU DAOGLANGYU KANLAOBIESHU? Spousta černobílých fotografií z dávných dob a na jedné s datem 1932 tři ženské postavy – dvě domorodé, ta třetí zřetelně jiná. Však ano, byla to, rozpoznal jsem svou vlastní švýcarskou tchyni, Hedy Kaufmanovou rozenou. Prstem kynu na její dceru a svou manželku, ocenit můj úlovek.

Dozvěděli jsme se, že permanentních obyvatel je na ostrově jen šestnáct tisíc, kdežto návštěvníků se tam ročně nahne pět až šest milionů. První zastávkou bylo muzeum se soustředěním na výkony někdejších zasloužilých dobrodinců, filantropů. Mnoho memorábilů o dědečkovi, spěcháče k jeho kdysi vytvořeným zahradám Shuzhuang - jejich terasy, pavilónky, jeskyně, vodopády, můstky, botanické unikátnosti. Z jeho

zahrad se zásluhou revoluce staly Lidové zahrady, nyní znovu však Limovy, u vchodu s jeho nově stvořenou sochou. Před ní se mnozí turisté fotografují. Priscilla mě představila své kdysi privátní pláži, co jsem dosud

znal jen z černobílých rodinných fotografií. V roce 1982 jsme tam nesměli, tehdy to ještě byla vojenská doména. Jak má plebejský středoevropský suchozemec reagovat na pojem, polní, fakt vlastního soukromého mořského břehu? Enkláva s hebkým pískem, palce tu ulizuje dorážející teplovoda. Metám upřímné komplimenty na tuto kdysi její zcela privátní nádhru. „Už to není, co to bývalo“, utrousila. Ovšemže to není ono. Už hodně dávno není mladičká panenská princeznička, přemnohé se mění, ať se přepátí Herakleita. Zdůraznil jsem nemravnost privilegii, jímž jsem v životě neměl příležitost se oddávat a poté je pokrokově odmítat. Z kopce za zády se ozval hlas – ne čínsky, ale italsky: „O sole mio.“ rozbujel se baryton. Podsadití žlutý muž, jednu ruku na srdci, druhou v leninském gestu k moři, nám prozpěvoval. „Vždyť já si tolik nestěžuju“, připustila někdejší vlastnice. Domorodci na naši přítomnost nejednou reagovali slovem, znějícím nějak jako CHUANA. I mrňavá holčička na nás ukázala prstíkem a radostně volala „Koukej, koukej, maminko – chuana, chuana!“ DÍVOŠI, BARBAŘI ke fukienské verzi.

Sedíme v parku, já si něco čmáram, matka se synem konverzují ve fukienštině. Je s podivem, když cizinec zvládne mandarínskou čínštinu, ale tohleto v tamějším dialektu je úplný zážrak. Prodávačky, zpravidla přepadající turisty se svým zbohem, se sbáhl, došlo k překročné rozpravě, spak k nadšení z jejich strany, s kým že měly tu čest.

Zpátky v americkém akademickém prostředí jsem se musel vypořádávat s principem publish or perish, což znamenalo, že jsem placen, abych kantořil, jenže hodnocen, povyšován a případně vykopnut budu za své publikační iniciativy. Ulevilo se mi po zjištění, že se mi píše snadno, i když třeba nijak náramně. Hledal jsem vhodně téma a našel jsem je právě v Priscille, v jejím exotickém původu, jenž se mi stal zámkou, abych zdemolovat většinu v elitních pokrokových kruzích převládající přesvědčení, jakoby běloši měli monopol na rasismus, nevládnosti ta-

kového druhu. Blížila se příležitost, abych získal tzv. sabbatical - tvůrčí placenou dovolenou - půl roku, třeba i celý rok. Ano, takto budu tvořit a na pádných příkladech vyvracet sveřepě zafixovaná dogmata. A rozjede se do světa. Začneme v Maroku, nato bude Izrael, poté východní Afrika, kde právě došlo k vyhánění indické menšiny, následovat bude Ceylon, nyníjší Srí Lanka (Sinhálci proti Tamilům), odtud do Malajsie (Malajci, Číňané, Indové), ostrovy Fidži (Melanésané, Indové), praobyvatelé Austrálie, v disharmonii se značně pozdějšími evropskými příchozími, nedaleko pak Maorové versus Novozélandané. To vše s předpokládaným závěrem, že sice protivy se přitahují, ale zejména platí staříká pranostika o vráně k jiné vráně raději přisednoucí.

Směr Amerika - Evropa - Afrika - Asie - Austrálie - plno pacifických ostrovů. Letů celkem téměř padesát. Jen poněkud méně početné bylo Priscilly příbuzenstvo, zejména v Asii roztroušené na různých adresách, od Singapuru do Indonésie a dál na Filipíny. Dumali jsme, jak to smysluplně skloubit a jak se vypořádat s primární komplikací: porodili jsme - tedy jeden z nás dvou porodil - synáčka, a jak my to s ním zvládneme. (Marne jsem protestoval proti jeho pojmenování, ale mohlo to dopadnout hůř. Když jsem rodičku vezl do porodnice, hrozila Rusalkou, bude-li to holka). Jako pachatelé rodičovské nezodpovědnosti jsme tehdy kdysi dávno vlekli jednoróční robotko do džunglí Bornea, v Kučingu na Sarawaku jsme ho krmili konzervou s dětským pokrmem a výrobním datem ještě z doby britského kolonialismu, s katastrofálním dopadem. Místní ranhojič ho pak obtížně restauroval. Ve východní Africe ve Tsavo parku jsme najednou měli dvě dříve pneumatické. Nešťastně civíme, přišlo pár domorodců, s varováním ve swahili, že tam u okolí jsou lovci (simba), takže pozor (hakarti). Při jiné příležitosti, což se nám přihodilo v Tanzánii, sedíme ve stínu pod stromem, v jehož větvích nám nad hlavou se zpozděním postřehneme dva lině si nás prohlížející lvy, našťastí nijak hladově. Posléze v Mikronésii na atolu Truk se nám synáček téměř k nenalezení odtatolil do někdejšího kulometného hnízda Japonců, za druhé světové války zasloužené poražených.

Zážitky vskutku pozoruhodné všechny jsme to tehdy přežili, dodatečně se tomu divím. Kromě toho, že dětští jsme vystavovali nezodpovědným nebezpečím, už tehdy došlo k jeho posedlosti po nových neznámých končinách. V botách z toulavého tele se začal pobíhat po zeměkouli. Vzpomínám, že když mu bylo šest, v čekání na večeri na Trinidadu, na ubrousení si začal spisovat končiny již navštívené a vyšlo mu jich šedesát. ■

DOKONČENÍ PŘÍŠTĚ

Boženka se však mohla spoléhat pouze na slova v dopisech a proto o mnohých Arthurových spádech nevěděla. Na druhou stranu Arthura stihala často i určitá melancholie. Pokud ji barvitě popisoval, mohlo se jednat o pózu. Nicméně i mezi řádky se objevují chmury, snad až hraničící s tím, co dnes nazýváme deprese. Strachoval se tolik o svou křehkou duši, že ji málokdy odhalil. V této póze osamělá s druhými si zahrával, aby zahltil to prázdno, které kolem sebe vnímal. Snad si uvědomoval, jak moc vybočuje z řady.

Otec s ním ztrácel přelivost, a proto se snažil synovi, který se myšlenky na nový pokus o složení maturity vzdal, opatřit dobré místo. Arthur však pořádal se slánským přáteli dekadentní večírky, raději se nesouval představa, že ho v brzké době uvítá úřednický stůl.

Ani císařská byrokracie zajisté netušila, že do jejich služeb má vstoupit člověk, který prohlásil: „Je třeba vše rozbít. Na konvence jít s kletěmi.“ Boženka se s ním nevytrátila. Jenomže koho by nezmáhaly věčné dohady, zda se uvidí, nebo neuvidí. Jestli rodiče svolí, nebo nesvolí. Příspěbil se situaci, v níž se ocitnul, byť si ji do značné míry způsobil sám. Rozhodl se s přáteli prověřat poněkud zatuchlý duch Slaného se všemi důsledky, které potom ná-

Tragický konec básníka zůstal neobjasněn

Martina Bittnerová (3)

sledují. Mladí dekadenti se rozhodli osvobodit jistou padlou dívku z nevěstince. Nejednalo se o provokaci či pózu, protože divčín smutný úděl je opravdu lidsky rozlícitostní. Arthur se rozhodl podílet se o tyto zážitky s Boženkou. Doufal, že najde pochopení pro tento úspěšný čin. Místo ní mu ale odpověděla paní Dapeciová, jež vztah své dcery rázně utála. Arthur jí, jak mu velela jeho povaha, odvětil: „Kdo miluje, nedá se spoutat ničím na světě, ani Bohem, ani matkou. Kdo miluje, nestaví se nikdy uraženým, ví-li, že urážka nebyla adresována. Na konec je mi líto jen těch tisíců zklamáních ilusí. A by-li jsem opouštěn v mrzké žárlivosti na ostatně docela čisté, pohlaví prosté objeti ubohé, ztýrané nevěstky, jak malíček musilo být to srdce! O takovou lásku nestojím“. Přesto se pokusil ještě navázat s Boženkou kontakt, snad si s ní chtěl promluvit a vysvětlit ji své pohnutky, ale ona ho odmítla. Arthur přišel o nejbližší spřízněnou duši. Tím ztratil pevnou půdu pod nohama. Boženka ho uměla nenápadně vracet do reality, protože jí věřil.

Zbyla mu parta slánských bouliváků a Karel Scheinplflug, k němuž vzhlížel. Scheinplflug se totiž dopracoval díky své vůli k dráze spisovatele a novináře, přestože studia nedokončil a jistou dobu nežil úplně příkladně. Jeho dcera Olga Scheinplflugová přitom na něj vzpomínala jako na pracovního muže, který pilně pomáhal v otcově závodě a až poté se zabíral literaturou. Breisky o něm hovoří trochu odlišně. Ačkoliv jeho zmínku o Scheinplflugově mladí některé označují za vjemnou, lze věřit tomu, že si i pan Scheinplflug prošel rozmarnými časy. Olga ho předkládá coby vzorného chlapce, kde by ale bral tvůrčí inspiraci?

Scheinplflug měl s Arthurem nemalé trápení. Snažil se mu často v dobré víře radit, zvláště na něj naléhal, aby opustil ve svých pracích odborné a cizí výrazy, a promlouval ke členům hrady rozumitelněji. Pokoušel se mu pomoci sehnat redaktorské místo, ostatně v tomto směru vyvíjel iniciativu i sám Arthur. Bohužel se nepodařilo. Nikde směřlo a nesmírně sečtělého hochu s vizáží gentlemana nechtěli. Jeho touha po novinářské kariéře se tedy hroutl. Breisky starší mezitím pozbyl zbytky trpělivosti a tak se jeho přičiněním Arthur počátkem roku 1904 stává celním úředníkem v Teplicích. Pořád se poohlíží po Praze, v níž zná řadu osobností jako K.H. Hillara, S.K. Neumanna a další. Do Prahy chtěli všichni, kdož se hodlali někam prodat, nebo něco znamenat ve výsadních intelektuálních kruzích. Spolupráce s časopisy se pekla po kavárnách či hostincích, kde se významní lidé potkávali. Právě tam všude Arthur chyběl. Nepomohlo mu ani, že do metropole občas zavítal.

Ovšem jeho žízeň po velkoměstě byla natolik silná, že se mu podařilo v ní na krátkou dobu zabydlet. Nakonec přesto zakotvil v Děčíně, který mu otevřel brány do Drážďan, kam s oblibou zajížděl. Samozřejmě k vyletům jej často motivovalo i něžné pohlaví. V dubnu 1907 ho stále ještě zajímá jistá „interesanťní blondýna“. O měsíc později se na pohlednici z Podbořan spolu s ním rozverně podepisuje i jistá Lili, která má „krásné černé oči, stříbrný smích“ a je s ní „velmi, velmi spokojen.“ Objevují se však i další jména jako Lia nebo Anny. Užívá si společnost a přízně krásných dívek. V tom je naprosto normální a zdravý mladý muž.

Ačkoliv má Boženku v srdci natrvalo usazenu, nevěří, že by se mu podařilo navázat s ní ještě nějaké přátelství. Rozchod ho tíží i po letech a připadá mu nepochopitelný. ■

POKRAČOVÁNÍ

Ve světě se skloňuje sousloví "syřští uprchlíci" ve všech pádech. Není to poprvé, co se Syřané stěhují do Evropy. Syrie je součástí úrodného půlměsíce, je to místo, které bylo součástí neolitické zemědělské revoluce před 8-10 tisíci lety. Ovšem z tehdejšího zemědělství by ekologům vstávaly vlasy na hlavě, ba i na rukou a na nohou. Když lovci a sběrači př-

šli na to, že si mohou pomoci v zásobování potravinami a že se už nemusí plachotit za neklidnými kozorohy, nebo tury a sbírat jedlá travinová semena, kde je náhodou najdou, ale že si je můžou zasít sami a čekat až vyrostou, svět se změnil. Mělo to ovšem jeden háček. Neolitické zemědělci neměli moc znalostí o tom, že se půda vyčerpává. Také po usazení se na místě se jaksí rodilo více dětí, než bylo zvykem u lovců a sběračů. Pomocí zemědělství bylo možné děti uživit, a ke všemu tyto malé ručičky mohly pomoci na polích. Výsledkem byla vyčerpaná půda a hodně dětí.

Po takových dvaceti letech na jednom místě se celá vesnice pohnula směrem do lesů, které vypálila, vyklučila a žila dalších dvacet let na nové půdě. Přebytná mládež se posílala o několik kilometrů dále, aby založila další vesnici. Tato vesnice se chovala jako ta předešlá a tak ubývalo lesů a přibývalo žďárů. Tento pomalý postup ze Syrie trval několik tisíciletí, leč vytvále a jistě.

Původní Syřané vyklučili, co potkali, až došli před 4 tisíciletími do Anglie. Protože kilometr čtvereční uživi jen jednoho lovce sběrače, ale uživi deset primitivních zemědělců, je jasné, že se místní lovci sběrači buď přidali k zemědělství, nebo prchli do pohostinnějších končin. Asi výsledek každé revoluce.

Dá se tedy říci, že genetický podklad Evropy je v Syrii a celkové úrodné půlměsíce. Měli by tedy v Evropě vítat ty syřské uprchlíky jako dávno ztracené příbuzné?

Evropské jméno pro Syrii pochází pravděpodobně přes řečtinu ze starověké Asýrie, babylonsky Aššur. Velmi neklidná část země, Asýrie jako země byla velmi agresivní, obsazena Semity a vesměs se snažila ovládat sousední státy. Ale Syrie byla ve 2. tisíciletí př.n.l. buď pod vládou Egypta, nebo Chetitů, kteří si v Syrii vyřizovali válečné účty mezi sebou. A Syřané odtamtud odcházeli do klidnějších končin. Po pádu chetitské říše a oslabení Egypta se Asýrie znovu vzmohla a vytvořila se neosyrská říše, kterážto (a co je nového) se rozpadla díky brutálním občanským válkám. V 7. st. př.n.l. se o Syrii přely Babylónie a Egypt a znovu se tento spor vyřizoval válkou v Syrii. Peršané si počkali, a když byly obě strany vyčerpany, král králů Kýros Syrii zabral pro Perskou říši. Pár století vládl klid, než se v roce 330 př.n.l. přihnál Alexandr Veliký, porazil Persii a včlenil Syrii do svého investičního portfolia mnoha dobytých zemí. V té době se v Syrii a okolí mluvilo aramejsky, jako ostatně po celém Blízkém východě. Byl to výsledek lingvistického zákona z dob asyrské říše, kdy byla aramejšina nařízena jako úřední jazyk. Nejen v současném Quebecu existovala lingvistická politika a zákon 101. Semitskou aramejštinou pak mluvil celý Blízký východ - neb asyrská vláda byla daleko razantnější než quebecká lingvistická policie v trestání. Proto pak i Kristus hovořil aramejsky, nikoli hebrejsky, jak se nám snažil namluvit Mel Gibson svým filmem Umučení Krista.

Alexandr Veliký nevládl dlouho - v roce 323 př.n.l. zemřel v Babylóně buď při otrávení vínem z kýchavice bílé (nejnovější teorie Alexandrových smrti), nebo se prostě otrávil alkoholem, či chytily jednu z mnoha nemocí, jejichž zárodky se pilně rozmnožily současně s domestikací zvířat. Syrii zdědil, nebo spíš si vytrcoval a vydobyl jeden z Alexandrových generálů, Seleukos I. Nikator. Nebyla to jen Syrie, ale všechna Alexandrova dobytá území na východ až k Indii. Což Nikatorovi potomci postupně ztráceli. Helénistická království vesměs válčila mezi sebou. Nebyly to války do zničení nepřítelů. Byly to války, kdy se tuhle odkrojil kousek území, támhle se přidal kousek území, ale jinak potomci diadochů, nástupců Alexandra, respektovali základní území zděděná po Alexandrovi. Vždy se dva spojili proti třetímu, jako Makedonie a Syrie proti Egyptu, nebo Egypt a Syrie proti Makedonii, atd.

Až přišel rok 197 př.n.l. V té době byl Antiochos Seleukos spojencem makedonského krále Filipa a ne-

bě nesl, když dotyčný byl poražen římským konzulem Flaminem a na vrch Filip ztratil nadvládu nad řeckými městskými státy po vyhlášení svobody Řecka Římany. Na Antiochově dvoře našel přístřeší jiný nepřítel

města. Sousední státy je ovšem nechtěly absorbovat, neb Syrie působila jako izolační vrstva, přes kterou se na ně nepřítel nemohl dostat. Leč na severu bylo pontské království s nepřítelem Říma Mithridatem a jeho

císaře Nerona rádi. Nero se svým divadelnictvím a sklonem k bizarnosti těšil syřské srdce, která byla zvyklá na bizarní chování Seleukovců a římských legátů s nepochopitelným zájmem o klid a pořádek je nudili.

Kam kráčíte, Syřané?

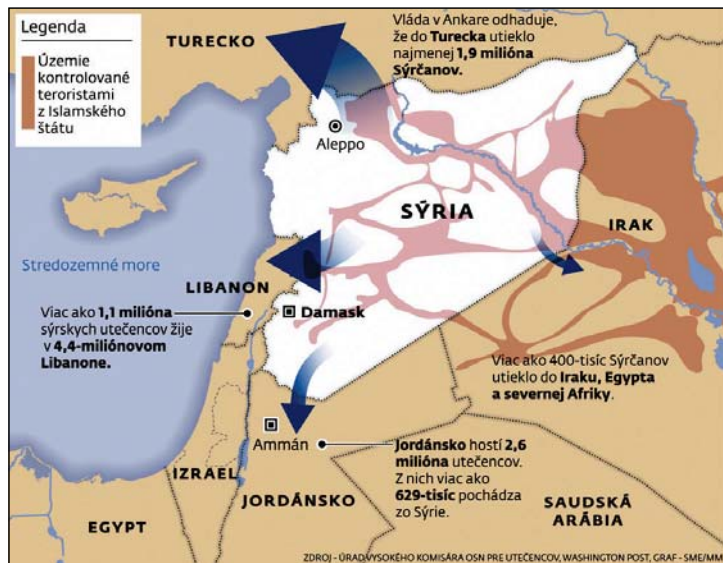
Pro ND Eva Fírová

Říma Hanibal a zdravě poňoukal Antiocha Seleuka proti Římanům. Antiochos se spojil s Aetolskou ligou řeckých městských států. Tyto státy byly rozmrzelé, protože si svobodu Řecka představovali jakožto budoucí bojovat proti jiným městským státům a obírat je o jejich území, což si Římané s mírným pocitem méněcnosti vůči řecké kultuře vůbec nepředstavovali. A tak Aetolská liga pozvala Antiocha do Řecka proti jiným městským státům. Ty zakvílely do uší Římanům, kteří mezitím už evakuovali svá vojska z Řecka. Římané tedy přeplavili legie zpět a bratři Scipionové porazili Antiocha u Thermopyl, u Apameje a nakonec v Malé Asii u Magnesie, a to v mírové smlouvě si vyžádali velké odškodné. Antiochos se chtěl hojit tím, že by napadl Egypt, neb tam zrovna probíhala jedna z periodických občanských válek mezi bratry Ptolemaiovy, ale Římané mu to zakázali v osobě vyslance Popilia

ambiciózním zetěm arménským králem Tigranem. Provincii Asia (západní Turecko) odkázal král Attalus Římu a Mithridates, král pontský po této provincii Říma velice toužil. Mithridates válčil s římskými generály, a zatím se Syrie pod slabými Seleukovci hroutila a vypadala na snadnou kořist pro Parthii. Konečné Senát a Lid římský poslali k vyřízení celé záležitosti Blízkého východu Pompeia Velikého. Ten se rozcvíčil vymetením pirátů ze Středozemí a dokončil válku s Mithridatem a pak uspořádal Východ podle římského vkusu. Judei a Arméni bylo dovoleno pokračovat jako klientská království, ale ze Syrie vytvořil Pompeius provincii v roce 63 př.n.l. Kromě některých parthských výstřelků, jako že se v Syrii střel Crassus s parthskou jízdou a zaplatil za to životem v roce 53 př.n.l., vedla Syrie pak docela klidný život. Kromě toho, že se v ní po sebevraždě císaře Nerona objevil falešný Nero a Syřané ho

Syřané zásobovali tři římské legie, které je chránily před Parthy z východu a čile obchodovali s římským světem. Satirik Juvenalis nařká nad tím, kolik Syřanů emigruje do Říma - "Orontes vlévá svou vodu do Tiberu" (Orontes je hlavní syřská řeka). Zjevně jej velmi podráždilo procesí Syřanů k počtům jejich boha, přičemž bubinky a kastaněty dělaly velký rámus. Juvenalis byl vesměs zatrpklý satirik a pohlízel na svět a imigraci žlučovitým okem člověka, který bydlí v mansardě pod střechou v šestém poschodí domu v době, kdy ještě nevynalezli výtahy. Syřané odcházeli ze Syrie do celého římského impéria, jejich hrobky a památky se našly až v Anglii jako jejich předků, primitivních zemědělců.

Jako připomínku, jakou zábavu by Římané mohli mít v Syrii, se v r. 217 n.l. stal po smrti severovského císaře Caracally císařem sotva 14letý Heliogabalus ze Syrie po mamince a po rezidenci. Samozřejmě nevládl, o vládnutí se staraly maminka a babička, a Heliogabalus se mohl plně věnovat sexuálnímu výstřednostem a výstředním náboženským rituálům. Úspěšně si tak odciplil praetoriány, Senát a Lid římský a byl násilně odstraněn. Tedy zavražděn praetoriány. Vydržel celá 4 léta. Možná by

NOVÝ DOMOV (NEW HOMELAND) – CZECH AND SLOVAK (EVERY THIRD WEEK)

Vydává Masaryk Memorial Institute, Inc., 450 Scarborough Golf Club Rd., Toronto, ON M1G 1H1. Řídí tiskový výbor MMI.

Redakce si vyhrazuje právo příspěvek zkrátit, redakčně upravit a rozhodnout o jeho event. zařazení. Z předplatného nevyplývá předplatiteli nárok na umístění jeho článku do novin. Anonymy neotiskujeme.

Názory prezentované v uveřejněných příspěvcích nemusí vyjadřovat stanovisko redakce ani MMI. Nevyžádané rukopisy a fotografie redakce nevrací. Redakce neposkytuje žádné informace o autorech.

Redakční rada: Lanny Rosický (ČR), Barbara Sherrifová (konzultantka jazyka anglického), Jiří Grosman a Miloš Krajný (Toronto), Josef Skála a Jiří Adler (Vancouver), Alena Martinů (Montreal), Eva Fírová (konzultantka jazyka českého, Sudbury). Archiv na webu www.masaryktown.ca

Masarykův ústav (MMI) je nevýdělečná (not profit) organizace. Jejím posláním je udržovat české a slovenské kulturní tradice a obohacovat tak život kanadské veřejnosti.

Kancelář Iva Ječmen tel: (416) 439-4354 (ÚT, ST, ČT), office@masaryktown.ca

Roční předplatné: Kanada \$ 61 CAD, USA \$ 83 USD, ostatní \$ 110 US. Šeky zasílejte laskavě na adresu ND nebo MMI. Ceny inzerátů sdělíme na požádání.

Tyto noviny byly vybrány Národní knihovnou ČR jako kvalitní zdroj, který by měl být uchovávan do budoucna a stát se součástí českého kulturního dědictví. Stránky jsou archivovány několikrát ročně a jejich záznam je součástí České národní bibliografie a katalogu NK ČR.

Šéfredaktorka a grafická úprava Věra Kohoutová K (647) 770 1713 Píše vera.toronto@gmail.com

MMI JE NOSITELEM MASARYKOVY CENY UDĚLENÉ ČSSK V KANADĚ V ROCE 2007 a LAUREÁTEM CENY MZV ČR GRATIAS AGIT Z ROKU 2014.

Děkujeme dárcům za jejich velkorysost.
Info: vera.toronto@gmail.com, cell 647.608.1713

FLY GRAN CANARIA

find out the Paradise in **Lopesan Villa de Conde** * * * *

SPECIAL PACKAGES \$1342 CAD plus taxes \$160

Toronto - Gran Canaria
Departures on Wednesdays at 9:45 pm
Arrivals on Thursdays at 12:25 pm

Gran Canaria - Toronto
Departures on Wednesdays at 1:05 pm
Arrivals on Thursdays at 6:45 pm

- Price per passenger
- Immediate Sales
- In September and October
- Airbus Economy
- Transfer to/from Hotel
- 6 Nights, Bed /Breakfast

blanka@premieregroup.com
dianab@premieregroup.com

UNIGLOBE
Enterprise Travel

1221 Yonge Street (at Summerhill Ave.), Toronto

Tel: 416 504 3800

Toll Free: 1800 825 7577

Monday - Friday: 9:00 AM - 5:00 PM

INTERNATIONAL TRAVEL provides travel service

► Building Electronic Travel Authorization (eTA)

Canada has introduced a new entry requirement, known as an eTA, for visa-exempt foreign nationals travelling to Canada by air. Exceptions include U.S. citizens and travellers with a valid visa. Entry requirements for other methods of travel (land, sea) have not changed. ► **Starting August 1, 2015, eligible travellers can apply online for an eTA.** On March 15, 2016, this entry requirement will become mandatory and travellers will need an eTA before they can board a flight to Canada.
http://www.cic.gc.ca/english/visit/eta.asp?utm_source=slash-eta&utm_medium=short-url&utm_campaign=eta

Building memories, one vacation at a time... Call us today and let us help you with your next vacation planning. We will help you build those memories with luxury and adventure cruises, romantic honeymoon packages, safaris, exotic island getaways and tours. Fulfill your travel dreams with your next trip. Contact us today for our comprehensive and up-to-date specials so we can narrow your choices for your perfect vacation.

We are looking forward to making your next trip a memorable one, so CONTACT US TODAY and you can get packing!

Please note our new address: 600 Sherbourne St., suite # 301, Toronto Ontario M4X 1W4 (across the street of Sherbourne Subway Station). Very convenient location with subway access or parking behind the building.

Follow us on Facebook: www.facebook.com/intltravel
Tel: (416)922-7775 or 1-877-922-8775 cell (416)939-6118

email: agatha@intertravel.ca

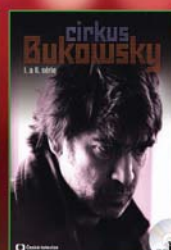
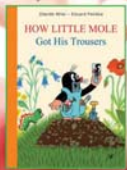
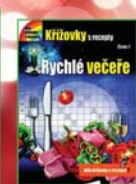
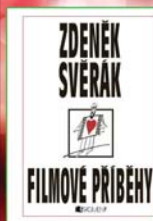
web www.intertravel.ca

**Travel with confidence,
Travel with us!**

TICO Registration # 50016556

České knihy, filmy, CD, kalendáře a další české věci.

1-877-287-1015
www.czech-books.com
mail@czech-books.com

Because reading keeps your mind in Czech

Zachovalá šedesátnice
hledá
přítele veselé povahy
ke společnému životu:
nekuřák, nealkoholik, věk kolem
šedesáti.

Tel.: (705) 788-4059

Dr. Ludmila Schucková, dental surgeon
1849 Yonge St., suit 409, Toronto M4S 1Y2
l.schuckova@rogers.com tel: (416)487-7900

VÁNOCE SE BLÍŽÍ!

Už jste přemýšleli o vánočním dárku?
Může to být předplatné Nového domova se zajímavým čtením nebo
sváteční blahopřání svým milým a přátelům.
Napište nám, rádi se o to postaráme.
Uzávěrka svátečních novin t.r. je koncem listopadu. Nezmeškejte termín.

Jsmo připraveni naplnit Vaše přání:
vera.toronto@gmail.com • (647)770-1713

Web a FB MMI: www.masaryktown.ca

Restaurant Praha na Masaryktownu

tradiční česká, kanadská i eurokuchyně, svatby, nedělní obědy,
příležitostná
a rodinná setkání, recepce

ST-ČT 17.00-22.00 PÁ 17.00-23.00
SO 17.00-22.00 NE 12.00-22.00
450 Scarborough Golf Club Rd.

volejte 416.289 0283

Rezervujte si místa telefonicky.

